

אל קנדי

מחברת סדרת רבי המכר מחוץ לקמפוס

חוק

דיקסון

יומני הקמפוס 2

אל קנדי
חוק דיקסון

מאנגלית: טל לוי עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אל קנדי
חוק דיקסון

Elle Kennedy
THE DIXON RULE
The Campus Diaries #2

Copyright © 2024. THE DIXON RULE by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-71-7 ISBN

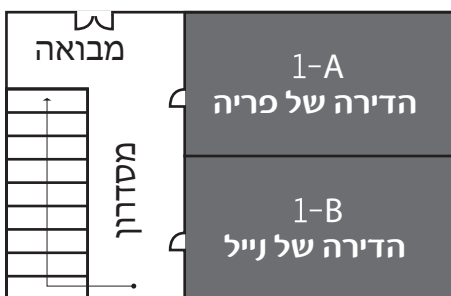
www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

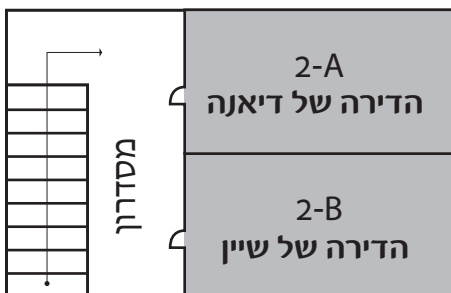
רד בירץ'י

תרשים בניין

קומת קרקע

קומה שנייה

מתחם הדירות מדו היל

פרק 1

דיאנה

פישטן מכבד שני

יולי

שתי טיפות מים מתהוות על החלק העליון במראה, הן מתחילות להתחרות זו בזו בירידה איטית מטה. אני מתערבת שטיפה מספר שניים תהיה המנצחת, מפני שהיא גדולה יותר. תעשו דברים בגדול או אל תעשו בכלל, נכון? אבל בזמן שהיא צוברת תאוצה, היא נוטה במהירות שמאלה. טיפה מספר אחת נשארת במסלולה וזולגת על שידת האמבטיה שלי.

זו הסיבה שאני מסרבת להמר.

אני מרימה מגבת ומנגבת את שאר האדים כדי לחשוף את השתקפותי. סומק ורוד מכסה את החזה והכתפיים שלי, הוכחה לטמפרטורת המים הרותחים. משהו לא בסדר עם המקלחת שלי, אבל אני מרוששת מכדי להזמין שרברב, ואבא שלי אמר שיוכל לנסוע כל הדרך עד אליי רק מאוחר יותר בהמשך השבוע. וזה אומר שאני צריכה להסתדר עם מי הלבה שלי עוד כמה ימים, אם העור שלי לא יישרף קודם.

אולי אחרי שאבא יתקן את המקלחת, אני מהרהרת, הוא יוכל לנסות לתקן את המגירה במטבח שפתאום מסרבת להיפתח. ואז להבין למה מתקן הקרח במקרר הפסיק לעבוד ללא כל סיבה נראית לעין.

להיות בעלת בית זה דבר מתיש. במיוחד כשאת חסרת יכולת לחלוטין. כבר ציינתי שהבעיה המקורית עם המקלחת שלי הייתה

טפטוף בלתי פוסק? ניסיתי לתקן את הנזילה בעצמי בעזרת צפייה בסרטון הדרכה באינטרנט, וככה ראש המקלחת שלי הפך להר געש. אינסטלציה בשיטת עשה-זאת-בעצמך היא לא בדיוק החברה הכי טובה שלי.

אני פונה מהמראה, מושכת מגבת ורודה רכה מהוו שעל הדלת, ויוצאת מהאמבטיה המלאה באדים כדי לנשום את האוויר הרגיל במסדרון.

"כמעט מתי שם בפנים," אני מודיעה לסקיפ כשאני נכנסת לסלון, עם המגבת כרוכה סביבי. אני מביטה על פני החלל המרווח, דמוי הלופט, לעבר האקווריום הענק, שגודלו שבעים וחמישה ליטרים, על רקע הקיר המרוחק בסלון.

דג הזהב השמן מביט בי בחזרה עם מבטו הרצחני המלחיץ.

"אני לא אוהבת שאתה לא יכול למצמץ," אני אומרת לו. "זה פאקינג מלחיץ אותי."

הוא בוהה בי שוב, ואז מנענע את הסנפירים שלו ושוחה לצידו השני של האקווריום. שנייה לאחר מכן, הוא מסתתר בצורה לא חשאית במיוחד מאחורי תיבת אוצר זהובה. כשהראיתי לבחור בחנות הדגים תמונה של סקיפ, הוא אמר לי שהוא מעולם לא ראה דג זהב גדול כל כך. ככל הנראה, הדג שלי סובל מהשמנת יתר. שלא נדבר על כך שהוא שקט מדי בשביל השלווה הנפשית שלי. אני לא סומכת על חיות מחמד שלא מרעישות.

"אתה יודע מה, סקיפ? יום אחד אתה תתעצבן על משהו ובמקום לנחם אותך, גם אני אשחה משם. אז תכניס את זה לתיבת הפיראט המטומטמת שלך ותיחנק."

אני שונאת דגים. אם הייתה לי בחירה, לא הייתי בעלת דג. המשימה הנוראית הזו נכפתה עליי על ידי הדודה המתה שלי, שהורישת לי בצוואתה את דג הזהב היקר והלא מועיל שלה. מנהל העיזבון נראה כאילו הוא ניסה לא לצחוק כשקרא את החלק הזה בקול למשפחה שלי. אחי הצעיר, תומס, לא התאפק – הוא פרץ בצחוק עד שאבא נעץ בו את מבטו.

מצד שני, האקווריום הגיע עם דירתה של דודה ג'ניפר, וזה הופך

אותי לבעלת בית בגיל עשרים ואחת. אז כנראה שקצת מנצחים, וקצת מפרסידים.

המקלחת הייתה כל כך לוחטת שהשאירה אותי מיובשת. אני רוצה לחסל בקבוק מים לפני שאתלבש. אני הולכת יחפה למקרר, אבל הצעדים שלי מקרטעים כשהנייד על דלפק האבן מצלצל לפתע, ומבהיל אותי. אני מסתובבת ומסתכלת על המסך, ואז מדחיקה אנחה. זו הודעה מהאקס שלי.

פרסי:

הי, רוצה להיפגש הלילה ולהתעדכן? אני חופשי אחרי 8.

לא. לא מעוניינת. אבל ברור שאני לא יכולה להיות בוטה כל כך. אולי יש לי מזג חם, אבל אני לא גסה כשאין צורך. אצטרך למצוא דרך נחמדה לסרב לו.

זו לא הפעם הראשונה שהוא יצר איתי קשר כדי 'להתעדכן'. אני מניחה שזו אשמתי, כי אמרתי שנוכל להישאר ידידים אחרי הפרידה. קבלו עצה: לעולם אל תציעו להישאר ידידים אם אתן לא מתכוונות לזה. זה מתכון לאסון.

אני נוטשת את הנייד על הדלפק ולוקחת בקבוק מים מהמקרר. אתמודד עם ההודעה הזו מפרסי אחרי שאתלבש.

בדיוק כשאני משליכה את הבקבוק הריק לפח האשפה מתחת לכיור, צליל מוכר של יללות חתול נשמע במסדרון. הקירות הדקים כנייר בדירה שלי לא חוסמים את הרעש מחוץ לדלתי. אני שומעת כל צעד, וטפיפות כפות רגליה הקטנטנות של לוסי לא יוצאות מהכלל. ובנוסף, החתולה הארורה מסתובבת עם פעמון על הקולר, המודיע על כל צעד שלה.

אני מחניקה קללה כשתחושת המחויבות מציפה אותי. אני אוהבת את השכנה שלי מלמטה, פריה, אבל החתולה שלה, אומנית־הבריחה, מטריפה אותי. לפחות פעם בשבוע, לוסי מצליחה לצאת מהדירה שלה בלי ששימו לב.

אני פותחת את הדלת ומשב אוויר קר חודר פנימה. אני מנסה להתעלם מהצמרמורות המתפשטות בזרועותיי כשאני יוצאת אל המרצפות החלקות מחוץ לדלת שלי.
 "לוסי?" אני קוראת בקול מתנגן.

אני יודעת שאסור לי להפגין שום רמז לתסכול כשאני קוראת לה. אם היא תרגיש נימה קלה ביותר של כעס, כדור הפרווה האפור הזה יתגלגל במורד המדרגות לדלת הלובי כמו מטאור שטס לעבר כדור הארץ.

מדו היל, מתחם הדירות שלנו, אינו כמו שאר הבניינים. הוא לא מפלצת של חמישים קומות עמוסות במאות דירות. במקום זאת, האדריכל שתכנן אותו עיצב את המתחם כמו אתר נופש על החוף, כך שהשטח כולל חמישה-עשר בניינים בני שתי קומות וכולל אחד מהם ארבע דירות. שבילים מפותלים מחברים את כל הבניינים, שרובם מהם משקיפים על המדשאה השופעת, מגרשי הטניס, ובריכת השחייה. בפעם האחרונה שלוסי התגנבה החוצה, השכן השני שלי מלמטה, נייל, בדיוק הגיע הביתה מהעבודה. לוסי ניצלה את דלת הלובי שנפתחה וחלפה על פניו בריצה בחיפוש אחר חופש נצחי.
 "לוסי?" אני קוראת שוב.

צלצול הפעמון קורא לי מהמדרגות. במיאו צרוד מופיעה החתולה האפורה המפוספסת על המדרגה העליונה. היא מתיישבת, מוקפדת והגונה, ובוהה בי בהתרסה.

כן, אני פה, היא מקניטה. מה את מתכוונת לעשות לגבי זה, כלבה?

אני יורדת אט-אט על ברכיי כדי שנהיה קרובות יותר לגובה העיניים. "את החתולה של השטן," אני מודיעה לה. היא בוחנת אותי לרגע, ואז מרימה כפה, ומלקקת אותה ליקוק צנוע לפני שהיא מורידה אותה חזרה לרצפה.
 "אני מתכוונת לזה. הביאו אותך לכאן מהגיהנום, נמסרת באופן אישי מידי הקרות של השטן. תעני בכנות – הוא שלח אותך לפה כדי לענות אותי?"

"מיאו," היא מייללת בזחיות. בלי למצמץ.

הלסת שלי נפערת. הכלבה אישרה את זה כרגע!
אני משתרכת קדימה על ברכיי, אוחות בחלק העליון של המגבת שלי. אני במרחק חצי מטר ממנה, כשלפתע קולות מהדהדים בלובי וצעדים רועמים בתחתית המדרגות.

לוסי נבהלת, ומזנקת מעל כתפי כאילו שהיא אצנית משוכות קטנטנה באולימפיאדת החתולים. היא עפה דרך החריץ הפתוח בדלת שלי, ומשאירה אותי מבוהלת כל כך שאני נופלת קדימה. באינסטינקט אני פורשת את ידיי מולי כדי לעצור את עצמי, וגורמות לי לאבד את אחיזתי במגבת.

היא נשמטת אל הרצפה בדיוק כשצל נופל עליי.
אני צורחת בהפתעה. והדבר הבא שאני יודעת זה ששלושה שחקני הוקי בוהים מטה עליי.

עליי עירומה. כי אני עירומה.

ציינתי שאני עירומה?

"את בסדר שם, דיקסון?" קול עמוק ומלגלג שואל.
אני ממהרת לכסות את גופי העירום עם ידיי, אבל יש לי רק שתיים וישנם לפחות שלושה אזורים שאני מעדיפה להסתיר.
"אוי אלוהים, אל תסתכלו עליי," אני מצווה, ומרימה במהירות את המגבת מהרצפה.

לזכותם ייאמר שהבנים באמת מסיטים את עיניהם. אני מזנקת על רגליי, וממהרת לכרוך את המגבת סביבי. מכל האנשים שיכלו למצוא אותי במצב האומלל הזה, זה היה חייב להיות שיין לינדלי והחברים שלו. ומה הם עושים פה בכלל –
הבנה נוחתת עליי. אוי לא.

חרדה מתפשטת בכטני ממראה עיניו הכהות המשועשעות של שיין. "לא. זה היום?"

הוא מחייך חיוך רחב, משוויץ במערכת שיניים לבנות מושלמות.
"אה, זה היום."

השטן מכה שנית.

שיין עובר לגור פה.

למזלי, לא איתי. כי זה יהיה מזעזע כפליים. בחיים לא אוכל לחלוק

דירה עם שמוק שחצן שכזה. מספיק גרוע שנחלוק קומה. ההורים של שיין – שהם עשירים וכנראה מאמינים שפינוק מוגזם של ילדיהם תורם לגידול מבוגרים צנועים – קנו לבנם המאוד לא צנוע את הדירה הצמודה לשלי. היא הייתה ריקה מאז שהשכנה האחרונה שלי, צ'נדרה, פרשה לגמלאות ועברה למיין להיות קרובה יותר למשפחה.

החברה הכי טובה שלי, ג'יג'י, נשואה לחבר הכי טוב של שיין, ריינר, אז היא הזהירה אותי שהמעבר יקרה מתישהו השבוע. על אף שהייתי מעריכה אם היא הייתה נוקבת ביום ושעה מדויקים יותר. או לפחות שולחת הודעת טקסט שתזהיר אותי היום. אולי אז הייתי מוכנה ואולי לא הייתי לכושה במגבת. אני בהחלט מתכוונת לצעוק עליה לגבי זה בארוחת הערב.

"אל תדאגי, לא ראינו כלום." ההבטחה מגיעה מהפנים החמודות של וויל לרסן.

"ראיתי את הציצים שלך ולחי אחד של הישבן," בקט דאן אומר בניסיון לסייע.

אני לא יודעת אם לצחוק או לגנוח. עם הפנים המושלמות שלו, המבטא האוסטרלי הקליל שלו, ושערו הבלונדיני הגלי, בקט פשוט סקסי מדי. כל דבר שיוצא לו מהפה נשמע מקסים, לעומת כל אחד אחר שהיה נשמע כמו סוטה.

"תמחק את זה מהזיכרון שלך," אני מזהירה.

"בלתי אפשרי," הוא עונה, וקורץ לעברי.

אני מסתכלת חזרה על שיין, וחוש ההומור שלי מתפוגג. "לא מאוחר מדי למכור," אני אומרת בנימה מלאת תקווה.

אבל אני יודעת שזה רק חלום יפה. הוא לא הולך לשום מקום, לא אחרי שההורים שלו בזוזו כנראה הון כדי לשפץ את הדירה בשבילו. בחודש האחרון היה רעש בלתי פוסק מהשיפוצים בדירתו. נייל המסכן מלמטה עבר התמוטטות עצבים יום-יומית מהקידוחים בבטון. הגבר הזה אלרגי בצורה קיצונית לרעש.

אני תוהה איזה שינויים שיין עשה בדירה. אני בטוחה שהוא הפך אותה למאורת גברים טיפוסית שתתאים לטעמי הזיין שהוא.

ותסמכו עליי, אני מודעת היטב לטעמים האלה. הם כוללים (נכון

לעכשיו, אבל אני עדיין סופרת) שתיים וחצי מחברותיי לקבוצת המעוררות – חצי כי הוא רק התמזמוז עם השלישית. ועדיין, הבחור חורש עליהן כמו איכר אחרי עונת הקציר. ג'יג'י סיפרה לי שמישהי שברה לו את הלב בשנה שעברה וזו הפעם הראשונה שלו כרווק מזה שנים. היא אומרת שהוא מפצה על הזמן האבוד. אבל זה נשמע כמו ערמה של תירוצים, ואני לא חושבת שצריך לתרץ תירוצים בשביל זיינים. הם פשוט נולדים עם הגן הזה.

"את לא צריכה לשחק אותה קשוחה מול החבר'ה," שיין אומר לי. "כולם יודעים על ההידלקות שלך."

אני נוחרת בבוז. "אני חושבת שהיחיד שדלוק עליך זה אתה." האמת היא שלא אתפלא אם הבחור מבלה את זמנו החופשי מחוץ לקרח בלטישת עיניים במראה. שחקני הוקי אובססיביים לשמצה לשני דברים: הוקי ועצמם. ושיין לינדלי אינו יוצא דופן.

אני לא מושפעת מהעובדה שהוא חתיך, אף שאין ספק שהוא מהמם. גבוה וחתיך. רחב. פה חושני ושיער שחור מסופר בתספורת קצרה. גוף חטוב של ספורטאי וגומות חן שיוצרות שקעים קטנים בלחיו בכל פעם שהוא מנסה לפתות אותך עם חיוך מחוצף. היום אחר הצהריים, הגוף המסותת הזה לבוש מכנסי כדורסל קצרים וטישירט אדומה שמחמיאה לגוון העור הכהה יותר שלו.

כשאני מבחינה בעיניו האפורות של בקט בוחנות את גופי העטוף מגבת שוב, אני מכוונת לעברו מבט זועף. "אתה יכול לבהות כמה שאתה רוצה, אבל אני מבטיחה לך שהמגבת לא תחליק שוב."

"טוב, אם היא תזוז, אני מעדיף לא לפספס את זה." השיניים שלו בוהקות תחת אורות הפלורסנט כשהוא יורה לעברי את אותו חיוך חושני.

"זו הדירה שלך?" וויל שואל, מחווה לדלת מאחוריי.

"לצערך."

"לכל הרוחות. כשג'יג'י אמרה ששניכם עומדים להיות שכנים, לא קלטתי שאתם שכנים," הוא מעיר, והמבט שלו זז מהדלת שלי לזו שבהמשך המסדרון.

"בבקשה אל תזרה מלח על פצעיי," אני רוטנת. לשיין, אני אומרת,

"אם אתה מצפה למצער קבלת פנים, אין לך מזל. המטרה החדשה שלי היא למצוא דרך לחיות את חיי בלי להיתקל בכ יותר לעולם."
"בהצלחה עם זה." עיניו החומות הכהות של שיין נוצצות בהומור.
"כי המטרה החדשה שלי היא שנהפוך לחברים הכי טובים ונבלה כל שעת ערות ביחד. אה, היי, למען האמת. אני עורך מסיבה בסוף השבוע הקרוב. כדאי שנארח אותה ביחד. נשאיר את שתי הדלתות שלנו פתוחות ו –"
"לא." אני דוקרת את האוויר באצבע המורה שלי. "לא. זה לא יקרה. למעשה, שניכם" – אני נועצת מבט בוויל ובקט – "לכו תחכו לו בדירה שלו. לינדלי ואני צריכים לשוחח על כללי המעורבות."

פרק 2

שיין

פרייזען

אני צוחק כשאני הולך אחרי הבלונדינית הכועסת לדירה שלה. ברגע שאנחנו יוצאים מהמבואה ונכנסים לתוך החדר המרכזי, אני חייב למצמץ כמה פעמים כי זה ממש לא מה שציפיתי לראות. הסלון מלא רהיטים שאינם תואמים זה לזה ובמרכזו יש שטיח בורדו שמתנגש עם הספה הפרחוניית התכולה. מסוג הספות שאתה מוצא בבית של סבתך המתה כשאתה הולך לשם לרוקן את הבית שלה. אף אחד במשפחה לא יריב על הספה הזו אלא אם כן להתווכח על מי צריך להסיע אותה לחנות צדקה.

"למקום הזה יש אווירה של גברת-חתולים," אני מעיר.

"מיאו," משהו מיילל מהמטבח.

"אלוהים. באמת יש לך חתול." פי נפער כשחתולה אפורה מגיחה

מאחורי אי צר ובוהה בי כאילו רצחתי את הגורים שלה.

ההבעה של דיאנה משקפת את זו של החתולה. "זו לוסי. היא

אוהבת לברוח החוצה כשהשכנה שלנו מלמטה נפגשת עם אחד

המטופלים שלה."

"מה הולך?" אני אומר לחתולה ומהנהן לעברה לשלום.

"אל תטרח. היא שדה ממעמקי הגיהנום," דיאנה אומרת באותה

שנייה שבה לוסי ניגשת אליי ומתחככת ברגלי.

החתולה מגרגרת בשמחה, ומחככת את גופה בין השוקיים שלי.

דיאנה נועצת בנו מבט זועם. "למה אני לא מופתעת ששניכם

מסתדרים? לכי מפה, לוסי. לינדלי ואני צריכים לדבר."

לוסי פשוט יושבת לרגליי, וממשיכה לגרגר.

"יש לה טעם מעולה באנשים," אני אומר, ממשיך לבחון את הסביבה המזוהה.

ישנו ארון עתיק מלא בכלי זכוכית שנראה לגמרי לא במקום ליד כוננית הספרים המודרנית שלצידו. ומה זה...
 "אוי אלוהים. יש לך דג? למי יש דג כחיית מחמד? איפה הכבוד העצמי שלך, דיקסון."

עיניה הירוקות־אזמרגד רושפות לעברי. עד שאני יכול להרגיש את החום. "תשאיר את הדג שלי מחוץ לזה. הוא לא מושלם, אבל הוא שלי." אני מחנניק צחוק. לא פספסתי את העובדה שהיא עדיין לא לובשת דבר מלבד מגבת. ו... טוב, לא אשקר... היא נראית ממש, אבל ממש טוב. דיאנה מהממת, עם עיניים גדולות, שיער בלונד־פלטינה ופה מתחכם. היא קצת יותר נמוכה ממה שאני מעדיף בדרך כלל, בקושי מטר חמישים ושניים, חמישים ושמונה אם אני נדיב. חתיכה בגודל של כוס בירה עם אישיות גדולה. על אף שנראה שחלק גדול באישיות הזו נועדה עכשיו לעשות חיים קשים לעבדכם הנאמן.
 "אני הולכת להתלבש. אבל אנחנו צריכים לדבר, אז אל תלך לשום מקום."

"אני יכול לעזור לך להתלבש," אני מציע בתמימות.

"איכס. בחיים לא."

אני מחנניק צחוק. לדיאנה ולי יש יחסי אהבה־שנאה. מה שאומר, היא שונאת אותי, ואני אוהב לעצבן אותה.

וכשהיא הולכת, אני מתפעל מהאופן שבו המגבת עולה במעלה ירכיה החטובות. אני נשבע שאני רואה הצצה מהקימור התחתון בלחי הישבן שלה. עורה הבהיר מתהדר בשיוף קיץ, מה שאומר שהיא כנראה מנצלת היטב את הבריכה בחוץ. לעזאזל, יש לי בריכה עכשיו. המקום הזה מטורף לגמרי.

אפילו לא אכפת לי שהחברים שלי וחבריי לקבוצה יורדים עליי כל הזמן ש'האבא העשיר' שלי קנה לי דירה. כן, למשפחה שלי יש כסף, אבל אני לא איזה שמוק מפונק שחושב שמגיע לו הכול. לא ביקשתי מאבא לקנות לי דירה. בשבילו זו השקעה – ברגע שאסיים את התואר באוניברסיטת בראייר ואעבור לשיקגו כדי לשחק בליגת

ההוקי הלאומית, הוא פשוט ישכיר את הדירה, כמו שהוא עושה עם עשרות הנכסים האחרים שלו בוורמונט וצפון מסצ'וסטס.

ובינתיים, אני זוכה ליהנות ממקום משלי אחרי שחלקתי בית עם ריידר ובקט בשלוש השנים האחרונות. שנתיים מתוך זה העברנו באיסטווד, הקולג' הקודם שלנו. אחרי שקבוצת הוקי הגברים של איסטווד ובראייר התמזגו, עברנו להייסטינגס, העיירה הקטנה הכי קרובה לקמפוס של בראייר.

דיאנה חוזרת לבושה בזוג מכנסיים קצרים גזורים וטישירט רחבה. היא לא לובשת חזייה, והעיניים שלי יורדות בלי שליטה לעבר הפטמות הזקורות שלה, שדוקרות את הבר הדק.

"תפסיק להסתכל לי על הציצים."

אני לא מכחיש שזה מה שעשיתי. אני מושך בכתפיי, מסיט את מבטי ומנופף בידי לעבר החלל שנראה כמו לופט. "חויך מעיצוב הפנים הנוראי, המקום הזה ממש נחמד. וגם נראה קצת יותר גדול משלי. כמה שכירות את משלמת?"

"אני לא שוכרת. ואני לא מגלה לך כמה משכנתא אני משלמת. אתה ממש חטטן, הא?"

הגבות שלי מתרוממות. "את הבעלים? זה ממש מגניב." היא משתהה, כאילו היא לא רוצה לדבר על זה איתי, ואז אומרת, "דודה שלי הורישה לי את הדירה בצוואה שלה. היא גרה פה רק שנה לפני שנפטרה."

אני מביט סביב. אני לא רוצה לשאול, אבל...
"אוי אלוהים, היא לא מתה בחדר הזה. היא חטפה התקף לב במשרד שלה בבוסטון."

"לכל הרוחות. זה ממש מבאס. אני מצטער."
"בכל אופן. בוא נגמור עם זה. החוקים." דיאנה משלבת את זרועותיה. "רק מפני שאתה במדרו היל עכשיו, לא אומר שאתה תנהל את המקום."

"אני חושב שזה בדיוק מה שזה אומר." משועשע מאוד, אני מחקה את העמידה שלה ומשלב את זרועותיי. "אני גר פה."
"לא, אתה גר שם." היא מצביעה על הקיר מאחוריה לכיוון הדירה

שלי שנמצאת בצידו השני. "אתה לא גר פה." היא מחווה בידה לסלון שלה. "אז אל תסתובב ותציע לערוך מסיבות בבית שלי."

"לא הצעתי. רק המלצתי."

היא מתעלמת ממני. "כי אני לא מתכוונת לארח אף מסיבה איתך. זה מקום המפלט שלי. אני לא יודעת מה ג'יג'י סיפרה לך עליי –"

"היא אמרה שאת קוץ בתחת."

"דיאנה משתנקת. "היא לא."

"והיא אמרה שלהיות איתך בקשר דורש תחזוקה גבוהה."

"היא לא אמרה גם את זה."

"האמת, שאת החלק הזה היא כן אמרה."

היא מצמצת את עיניה, ואני יודע שהיא תשלח לג'יג'י הודעה כדי לאמת. אשתו של החבר הכי טוב שלי – אלוהים אדירים, היה עדיין מוזר להגיד את זה – הזהירה אותי שאתרחק מדיאנה, והציעה לי להניח לחברה הכי טובה שלה אם אני לא רוצה לחטוף ממנה באופן יום-יומי. אבל זה לא בטבע שלי. אנשים מסוימים אולי יימנעו מעימותים. חלקם אולי יסבלו מנדודי שינה מהמחשבה שמישהו לא מחבב אותם – ואני יודע כעובדה שדיאנה לא מחבבת אותי. אבל אני לא מתנגד לעימות, ומשום מה, העובדה שהיא לא מחבבת אותי רק מדרבנת אותי לרצות להציק לה יותר. זה הילד הקטן שבי. כל הגברים חוזרים לימי הגן שלהם מדי פעם.

"אתה מקשיב לי?" היא רוטנת.

אני מרים את הראש. אה, היא עדיין נואמת. התנתקתי לגמרי.

"בטח. אסור לערוך מסיבות בדירה שלך."

"ואסור לערוך מסיבות בברכה."

אני מרים גבה. "עכשיו את מדברת בשם כל הבניין?"

"לא. הבניין מדבר בשם הבניין. לא קראת את ערכת המסמכים

שכל בעלי הדיירות מקבלים?"

"בייב, רק עכשיו נכנסתי לפה."

"אל תקרא לי בייב."

"לא הספקתי אפילו להגיע לדלת הכניסה שלי לפני שגדרת אותי

לפה."

"טוב, תקרא את ערכת המסמכים שקיבלת. אנחנו מתייחסים ברצינות גמורה לדברים כאלה, בסדר? הוועד נפגש פעמיים בחודש בימי ראשון בבוקר."

"כן, אני לא עושה את זה."

"לא ציפיתי שתעשה. ובכנות, אני לא רוצה אותך שם. טוב –" היא מוחאת כפיים כאילו היא מובילה את אחד מאימוני המעודדות שלה. דיאנה היא קפטן המעודדת בבראייר. "בוא נסכם את החוקים. אל תגזים עם המסיבות. תנגב את הציוד אחרי שאתה משתמש בחדר הכושר. אל תעשה סקס בבריכה." "מה לגבי מציצות בבריכה?"

"תקשיב, לא אכפת לי למי אתה רוצה למצוץ, לינדלי. רק אל תעשה את זה בבריכה."

אני מחייך אליה. "התכוונתי שאני זה שיקבל מציצה."

"אה. באמת?" דיאנה מחייכת במתיקות. "אני חושבת שהדבר הכי חשוב שאתה צריך לזכור זה שאנחנו לא חברים." "אז מאהבים?" אני קורץ לה.

"אנחנו לא חברים או מאהבים. אנחנו שותפים לקומה. אנחנו תושבים שקטים ומכבדים של בניין רד בירץ' במדו היל. אנחנו לא מעצבנים זה את זה –"

"אבל את די מעצבנת אותי ברגע זה."

"– אנחנו לא עושים בעיות, ואנחנו מעדיפים, לא לדבר."

"זה לא נחשב לדבר?"

"לא. זו שיחה שמובילה לשיחות העתידיות שלא ננהל. לסיכום, אנחנו לא חברים. בלי שטויות. כן, ותפסיק לזיין את חברותי לקבוצה." אה, אז על זה מדובר. היא עדיין כועסת כי התעסקתי עם כמה מחברותיה המעודדות בסמסטר הקודם. ככל הנראה אחת מהן, אודרי, פיתחה רגשות ודעתה הייתה מוסחת כל כך באימון שהיא נפלה מהפירמידה ונקעה את הקרסול. אבל איך זה באשמתני? כשאני על הקרח, אני מסוגל להדחיק כל דבר ולהתמקד בהוקי. להעלים את כל הסחות הדעת ולהצטיין בספורט שלי. אם אודרי לא מסוגלת לחסום בחור שהיא הזדיינה איתו פעם אחת, זה נשמע כמו הבעיה שלה.

"טוב," אני אומר בחוסר סבלנות. "יש עוד חוקי דיקסון, או שאני יכול ללכת בבקשה? הריהוט שלי לא ירכיב את עצמו."
 "זה הכול. אף שלמען האמת יש רק חוק דיקסון אחד שמשנה.
 'שיינים' אסורים."
 "אסורים איפה?"

"בכל מקום. אבל בעיקר באזור שלי." היא מחייכת שוב, אבל אין בזה כל רמז להומור. "טוב, סיימנו פה." היא מצביעה על הדלת. "אתה יכול ללכת עכשיו."
 "אז ככה זה עומד להיות, הא?"
 "כן, כרגע אמרתי לך שככה זה עומד להיות. חנוכת בית שמחה, לינרדלי."

אני עוזב את הדירה שלה וחוזר לשלי, שם וויל ובקט מנסים להרכיב את הספה החדשה שלי. וויל משתמש בסכין כדי לקרוע את הפלסטיק שבתוכו כריות הספה הגדולות, בזמן שבקט כורע על רצפת העץ, ומנסה להבין איך להצמיד ולנעול את החלק המרכזי לשזלונג. הלכתי על צבע אפור כהה כי יהיה קל יותר לנקות אותו. לא שאזכה להזדמנות לנקות אי פעם – אימא מתעקשת לשלוח אליי הביתה מנקה כל שבועיים. אותו הדבר היא עשתה בבית שחלקתי עם הבנים. היא אומרת שיכולות הניקיון שלי תמיד יהיו מתחת לממוצע. אני לא מסכים. אני חושב שאוכל לפחות להגיע לממוצע. חייבים לכוון גבוה בעולם הניקיונות.

"מצטער על זה," אני אומר לבנים. "דיקסון הייתה צריכה לרדת עליי קצת. ככה היא מפגינה את האהבה שלה כלפיי."
 וויל נוחר בבוז.

בקט מרים את עיניו בחיוך. "כן, מצטער גבר, אבל זו פרגית אחת שלא תצליח לכבוש עם הגומות האלה."
 הוא כנראה צודק לגבי זה.

"גבר, היא באמת לא מחבבת אותך," וויל מוסיף, ומדגיש את הנקודה היטב. "אכלתי ארוחת ערב איתה ועם ג'גי' בשבוע שעבר, וכשהשם שלך עלה, דיאנה גלגלה את עיניה חזק כל כך שנראה היה כאילו הן עומדות להתנתק לה מהפנים."

"אוי, תודה רבה לך. לשמוע את זה גורם לי להרגיש כל כך טוב לגבי עצמי."

"אה-הא, אני בטוח שהאגו העצום שלך חטף מכה רצינית." אני ניגש כדי לעזור לוויל עם הכריות ואז שלושתנו גוררים את הספה למיקום אחר, אחרי שבקט מחליט שהיא לא יכולה להיות מתחת לחלון כי יהיה קר מדי בחורף. אנחנו ממקמים את הספה מול הלבנים האדומות החשופות של קיר הסלון המרוחק. אני זו לאחור כדי לבחון את העיצוב. זה מושלם.

"כדאי שנרים את הטלוויזיה לשם," אני אומר ומצביע על הלבנים. "נוכל לקרוח לתוך זה?"

"כן, זה אמור להיות בסדר," בקט עונה, וניגש לבחון את הקיר. הוא מזיז כמה קווצות של שיער בלונדיני מפניו. "לרסן, אתה מביא את המקרחה?"

"תראה אותך," אני מלגלג. "אדון שיפוצניק."

בקט קורץ. "אתה באמת מופתע לשמוע שאני טוב עם הידיים?" נקודה טובה.

אחרי שאנו מסיימים עם הספה והטלוויזיה, אנו ניגשים לחדר השינה כדי להרכיב את המיטה. זו מיטת קווין-סייז, אף שיכולתי להכניס לפה מיטת קינג-סייז. וויל פורק את חלקי המיטה. בקט ואני מסדרים את החלקים השונים של העץ הכהה והחלק. בזמן שאנו עובדים, בקט מפטפט על כל מה שהוא מתכנן לעשות כשיחזור הביתה בקיץ. טכנית, הבית שלו באינדיאנפוליס, לשם משפחתו עברה כשבקט היה בן עשר, אבל הוא נולד וגדל באוסטרליה. הוא עוזב לסידני ביום ראשון.

"מבאס שאף אחד מכם לא בא," הוא אומר בקול עגום. "אני מבין למה ריידר לא יכול. אבל ברצינות? אף אחד מכם לא יכול להצטרף?"

אני מושך בכתפיי. "כן, מצטער. אני לא יכול לנסוע לאוסטרליה. הקיץ זה באמת הזמן היחיד שיוצא לי לבלות עם המשפחה שלי." זו האמת. בשאר השנה, אני ממוקד בהוקי, וברמה קצת יותר נמוכה, בשיעורים הנדרשים כדי שאוכל להמשיך לשחק.

בקט מהנהן. "אני מבין אותך. משפחה זה חשוב." אני יודע שהוא קרוב להורים שלו ולבני הדודים שלו באוסטרליה. הוא ילד יחיד, כך שהם הדבר הכי קרוב לאחים שיש לו.

"אני מופתע שאתה לא נוסע, אני אומר, ומסתכל על וויל. הוא מושך בכתפיו. "אני עובד בקיץ. אני רוצה לעשות טיול תרמילאים באירופה אחרי שאסיים את התואר. אולי אכלה שם חצי שנה או שנה."

"נחמד. נשמע מגניב."

בקט מגחך לעברי. "אומר הבחור שבחיים לא יהיה מוכן לצאת לטיול תרמילאים."

"זה לא נכון. אהיה מוכן ועוד איך."

"ממש, בקט אומר בפקפוק."

"ועוד איך. אסתובב עם תיק על הגב כשנחקר חלק מגניב של העיר ואז אוריד אותו כשאגיע למלון החמישה כוכבים שלי."

"שמוק בורגני."

אני מחיך. בכל הכנות, לא אכפת לי מתנאי שטח. קמפינג זה נפלא. וטיול תרמילאים באירופה באמת נשמע מגניב. אבל למה לטייל בתקציב מוגבל כשאינן לך תקציב מוגבל?

"מצאת עבודה בגינון או משהו, נכון?" אני שואל את וויל.

"בחברה שמספקת שירותים לבריכות שחייה."

הלסת שלי נפערת. "אתה מנקה בריכות?"

וכשוויל מהנהן, בקט משחרר אנחה קולנית.

אני מסתכל עליו משועשע. "יש לך משהו להוסיף?"

"רק... אל תפתח ציפיות. אתה מגלה שהחבר שלך מנקה בריכות ואתה יוצר נרטיב שלם בראש ואז בום, הוא מפוצץ לך את הבועה והחלומות שלך מתעופפים להם כמו נוצה ברוח."

"אלה היו המון מטפורות מזורות רק כדי להגיד שאני לא מזיין את הלקוחות," וויל מגלגל את עיניו ומדגיש את הנקודה הזו בפניי שוב.

"אני לא מזיין את הלקוחות."

"למה לא לעזאזל?" אני מדמיין מילפיות בביקיני קטנטן המשוועות לתשומת לב, מניעות את הישבן מצד לצד בזמן שהן הולכות לעבר

וויל כדי להביא לו כוסות לימונדה ואז, אופס, חזיית הביקיני שלי
נפלה. בא לך להזדיין?

"כי יפטרו אותי, זה למה." הוא נשמע ציני.

"צודק. אבל מה שווים החיים בלי להסתכן שיפטרו אותך?"

"אומר הילד העשיר."

"אבא שלך לא חבר קונגרס? יש לי הרגשה שאתה כנראה יותר
עשיר ממני. מה שאומר שאתה האדם האחרון שצריך לעבוד כמנקה
בריות כל הקיץ."

"לא. אני לא רוצה להיות חייב לאבא שלי. אני מעדיף לפלס את
דרכי בעצמי."

זה כנראה ראוי להערצה. ועם זאת, אני לא מתכוון להתלונן על
העובדה שההורים שלי עדיין משלמים עליי. אני בן עשרים ואחת
ומובטל באושר. זה הקיץ שלפני שנת הלימודים האחרונה ואני רוצה
ליהנות מכל רגע. התוכנית שלי היא להתמקד באמת בלהיות חזק יותר
ולחכיך את עצמי לעונת ההוקי הקרובה. ללכת לחדר כושר מדי בוקר.
לנסות לשלב שחייה באימוני הסיבולת לב ריאה שלי. וגם עשיתי
מנוי למועדון גולף בסביבה, אז אהיה על הרשא לפחות כמה פעמים
בשבוע.

הקיץ של שיין יכול להתחיל.

אחרי שהבנים ואני מסיימים להרכיב את המיטה ולנקות, וויל ובק
שואלים אם אני רוצה לבוא לאכול איתם ארוחת ערב בעיירה, אבל אני
מסרב. אני רוצה לפרוק ולסדר את הדברים שלי.

על השירותים שלהם היום אחר הצוהריים, אני גומל להם עם בירה
ומסיבה בשבת בלילה, שבקט מזכיר לי כשאני מלווה אותם למבואה.

"אל תשכח את מסיבת הפרידה שלי," הוא אומר.

"כן, ברור, מסיבת הפרידה שאתה עורך לעצמך."

"...?"

"וזה מטומטם. אבל אני מחכה לחנוך את הברכה כבר, אז אני מניח

שמפגש החבר-הדביל-שלי-יוצא-לחופשה זו סיבה מספיק טובה."

הוא מגחך. "מה אמרה השכנה החדשה שלך לגבי המסיבה?"

"דיקסון? אה, היא מתרגשת. מצפה לזה בקוצר רוח."

"תתקדם בזהירות", וויל מזהיר. "דיאנה יכולה להיות אכזרית. ואין לה שום בעיה לשחק מלוכלך".
 "זה אמור לעצור אותי?" אני שואל בחיוך. "כמה שיותר מלוכלך יותר טוב."

אחרי שהחברים שלי עוזבים, אני פונה לעבר האי במטבח כדי לבחון את כל המסמכים שאימא שלי השאירה על הדלפק. ההורים שלי היו פה אתמול להכנות אחרונות לפני המעבר שלי. וזה אומר שאימא מילאה את המקרר ודאגה שכל המסמכים החשובים יהיו במקום אחד, בזמן שאבא סגר את החשבון עם קבלן השיפוצים.

אני מתיישב על שרפרף גבוה מעור שחור ונאנח תוך כדי דפדוף בערמת הניירות הגדולה. המידע משעמם כמו שציפיתי שיהיה. אני מדפדף עד שדף אחד מושך את תשומת ליבי. זו מפה מאוירת של מדו היל, ואני רוכן קדימה על זרועותיי כדי לבחון אותה. למה כל בניין נקרא על שם עץ? שלי נקרא רד בירץ'. הבית ליד נקרא סילבר פיין. ווייט אש, וויפינג ווילו, שוגר מייפל. הבניין המרכזי נקרא סיקאמור, ושם ממוקמות תיבות הדואר שלנו. ויש גם אבטחה סביב השעון בדלפק הקבלה. זה טוב.

אני מניח את המפה בצד ומנסה להתמקד בדף הבא, אבל זו קריאה מייגעת. כמו שדיאנה אמרה, ועד הבתים נפגש כל שבועיים, ואני מוזמן להצטרף. אבל פעמיים בחודש? איזה ועד בית צריך להיפגש לעיתים תכופות כל כך? וביום ראשון? כן, בחיים לא יתפסו אותי באיזו פגישה משעממת שבה אימהות כדורגל ובעליהן המורעבים לסקס יכולים להתווכח על חוקי הבריכה ומתי אפשר להפעיל את מכסחת הדשא שלך. אף פעם לא אהיה עד כדי כך שגרתי.

כללי הרעש לא נשמעים הגיוניים בכלל. כתוב שאסור להרעיש אחרי תשע בערב. באמצע השבוע, חוץ מימי שישי, שבו מותר להרעיש עד אחת-עשרה בלילה. אסור להרעיש אחרי חצות בסופי שבוע, חוץ מביום ראשון, שאז מותר להרעיש רק עד עשר בלילה. אז בעצם, יום שישי לא נחשב כסוף שבוע, וגם לא ראשון, והלילה היחיד שבו מותר לבלות זה שבת. אז בסדר.

אני מצליח לעבור על חצי מהערמה לפני שאני מוותר. אסיים את השאר אחר כך. המוח שלי לא מסוגל להכיל רמה כזו של שיעמום. אני הולך לחדר השינה החדש שלי. השיטה שלי לארוז את החדר בבית הקודם הייתה שימושית מאוד. לאכזבתה הגדולה של אימי, דחפתי את רוב הבגדים והמצעים לשקיות זבל. לא יפה, אבל יעיל. אני מחטט בשקית המצעים ומוצא סט חדש של סדינים וציפיות. בשקית זבל אחרת אני מוצא את הפוך והכיסוי. אחרי שאני מציע את המיטה, אני מתיישב על הקצה, ושולף את הנייד מהכיס כדי להתקשר לאימא. "הלו!" היא עונה באושר. "סיימת הכול?"

"כן, הבנים בדיוק עזבו. ספה, טלוויזיה, ומיטה מורכבות. "יופי. מה עם הדירה באופן כללי? היא מוצאת חן בעיניך? אתה אוהב את הצבעים שבחרנו למטבח? ואת משטח הקרמיקה? חשבתי שאריחים לבנים יותר מתאימים."

"נראה מעולה", אני מבטיח לה. "אני מתכוון לזה. שוב תודה על כל מה שעשית. לא יכולתי לעצב את זה בצורה מושלמת יותר בעצמי."

אימא בחרה את הכול ממש, את הצבעים והגוונים, את העיצובים על הקירות. שטויות אקראיות שלא הייתי חושב עליהן בכלל, כמו מתקנים לייבוש כלים ומתלים למעילים.

"ברור", היא אומרת. "כל דבר בשביל הילד שלי. יצא לך – מריאן! לא! תני לי את אבקת האפייה הזו!" קולה הופך למעומעם כשהיא נוזפת באחותי הקטנה. ואז היא חוזרת, ואני שומע אותה ברור שוב. "מצטערת. אחותך משגעת אותי. היא מנסה לבנות טיל משוררג בבקבוק."

"סליחה, מה?"

"הם למדו להכין טילים מבקבוקים קטנים במחנה בשבוע שעבר, והיא מצאה דרך לשפר את זה ככה שהטיל יהיה חזק יותר." אימא מקללת לעצמה. "זה מה שאנחנו מקבלים על זה ששלחנו אותה לקייטנת חלל."

"חשבתי שהיא הולכת לקייטנת גיאולוגיה."

"לא, זה באוגוסט."

רק אחותי הקטנה תשתתף לא רק באחת, אלא בשתי קייטנות מדעיים בקיץ אחד. למזלה, זה לא הופך אותה לחנונית כי היא באמת הילדה בת העשר הכי מגניבה שפגשתי בחיי. מריאן מדהימה. וגם ההורים שלי, אם כבר. תמיד היינו קרובים מאוד.

"בכל אופן, מה עוד רציתי לשאול אותך?" היא אומרת בקול מהורהר.

"אה נכון. שלושת הדירות האחרות ב'לבנה אדום'. מה עם השכנים שלך? פגשת מישהו מהם?"

"רק אחת. היא הייתה מחוץ לדירה שלה עירומה לגמרי כשהגענו לפה."

"מה? אתה צוחק?" אימא משתנקת.

"לא. היא רדפה אחרי חתולה והפילה את המגבת שלה. התאונה הכי טובה שאי פעם ראיתי."

"אל תהיה דוחה, שיין."

אני צוחק לעצמי. "מצטער. בכל אופן, אל תדאגי. היא לא סובלת אותי, אז אנחנו בסדר."

"מה? זה ממש לא בסדר. למה היא לא מחבבת אותך?"

"אה, אני מכיר אותה מבראייר – היא חברה של חברה. זה בסדר. אני לא מחשיב אותה כשכנה אמיתית. אני בטוח שהאחרים מגניבים וממש לא מעצבנים."

אנו ממשיכים לפטפט עוד קצת, ואני עושה תוכניות לחזור הביתה לוורמונט בסוף השבוע לכמה ימים. אחרי שאני מסיים את השיחה, אני תוהה מי עוד יכול להיות בעיירה השבוע. אם חברים ותיקים מהתיכון מבקרים לקיץ ו –

זה מה שאנחנו עושים עכשיו? קול מלגלג נשמע בראשי. משקרים לעצמנו?

פאק. בסדר. אני תוהה אם לינדזי תהיה שם. ואני יודע שאני לא אמור לעשות את זה. או שיהיה אכפת לי. כי נפרדנו לפני קצת יותר משנה, וזה הרבה פאקינג זמן לחשוב עדיין על מישהי.

למזלי, הנייד שלי מזמזם מהודעת טקסט נכנסת לפני שאני יכול להרהר עד כמה פתטי זה שאני עדיין דלוק על החברה לשעבר שלי.

קריסטל:

זהו, עברת?

נתקלתי בה בעיירה מוקדם יותר כשהבנים ואני קנינו קפה בסטארבקס לפני שבאנו לכאן. היא מתוקה. שיער כהה מבריק. חיוך מקסים. חזה עוד יותר מקסים. החלפנו מספרים כשחיכינו בתור, וויל ובקט היו משועשעים ביותר.

מכיוון שאני חייב לנתב מחדש את המוח שלי במהירות האפשרית, אני לא מבזבז זמן בניסוח תשובה לקריסטל. הדבר האחרון שאני רוצה לעשות הלילה זה לשבת פה באובססיה על האקסית שלי. אני יותר טוב מזה. ויותר חרמן.

אני:

מתאים לך לבלות ערב רגוע בבית?

קריסטל:

כן, מתאים. אין לי מחנה מעודדות מחר.

אני מניח שכדאי שאציין שקריסטל היא מעודדת בבראייר. כן. עוד אחת מחברותיה לקבוצה של דיאנה. תסתכלו עליי, שובר את כל חוקי דיקסון.

אני:

אשלח לך את הכתובת.

פרק 3

דיאנה

מי לא יאמר אויב אה פח"ס?

"אוי אלוהים אדירים, אני תכף משתינה במכנסיים. זוזו! זוזו! דיאנה!
זוזי לי מהדרך!"

ג'גי גרהם מסתערת פנימה וכמעט מעיפה אותי לתוך הארון
במסדרון. יש לנו תוכניות לארוחת ערב, אבל במקום לחכות לי בשביל
הגישה מחוץ לבניין סיקאמור כמו שהיא הייתה אמורה, היא השתמשה
במפתח הרזרבי שלה כדי להיכנס ללובי והופיעה בדלת שלי בפאניקה
לפיפי.

הסנדלים שלה מצליפים על רצפת העץ כשהיא רצה לשירותים.
היא ממהרת מדי בשביל לסגור את הדלת, ותוך שניות אני שומעת את
קול הטפטוף על החרסינה.

"איפה הנימוסים שלך?" אני קוראת.

"הם עזבו אותי אחרי אייס קפה השלישי. עשיתי טעות ושיתתי
עוד אחד לפני שיצאתי מבוסטון כדי לבוא אלייך."

"אייס קפה, הא? את בטוחה שאת לא... את יודעת..."

"מה?"

"בהיריון, ג'גי."

היא משתנקת בקול. "מה! ממש לא! זה שהתחתנתי לא אומר שאני
מוכנה לילד. שיתתי יותר מדי במכונית ולא התחשק לי לעצור. תסמכי
עליי, את תהיי האדם הראשון שאתקשר אליי אם איכנס להיריון. כי
אתחרפן לגמרי."

המים יורדים באסלה. אני שומעת אותה שוטפת ידיים ואז היא
חוזרת למטבח, הרבה יותר רגועה.

מבטא זה לשולחן הקפה שלי ונעצר שם. "הבאת חתול?" הודות לכאוס של שיין שעבר לדירה הסמוכה, שכחתי מלוסי. היא מתחבאת מתחת לשולחן, והזנב שלה זה בלחץ. שלחתי לפריה הודעה שאחזיר אותה כשאצא לארוחת הערב. כשלוסי רואה שאני מסתכלת, היא מייללת.

"אה, את כועסת עליי? באמת? אני נתפסת עירומה מול השכן הזיין שלי כי החלטת להתנגש בי ואני הרעה?" אני מסתובבת אל ג'יג'י ועונה על השאלה שלה. "היא החתולה של השכנה שלי והיא שד שטני. אנחנו צריכות להוריד אותה לדירה למטה בדרכנו החוצה." "חכי, דיברת על שיין?" ג'יג'י פורצת בצחוק. "שיין ראה אותך עירומה?"

"נפלתי כשלוסי זינקה וברחה, והמגבת שלי נפלה בדיוק כששיין עלה במדרגות." אני נוהמת. "אני שונאת לתת ללינדלי להרגיש שהוא ניצח. לראות אותי עירומה זה לגמרי לתת לו להרגיש שהוא ניצח, זה נשק נגדי." אני מרימה את עיני לתקרה בתסכול. "למה אלה החיים שלי?"

"למה את מדברת לתקרה?"

"אני לא מדברת לתקרה. אני מדברת ליקום."

"היקום שם למעלה? הוא סביבנו."

"בסדר, אז אני מדברת אל האלים. אל כל החמישים."

"את כזו פאקינג מוזרה." היא מתרחקת מהדלפק. "טוב, שנלך?" נקישת סנדליה על מרצפות המטבח אינה חזקה מדי לאוזניי, אבל לשכן שלי נייל, הצעדים שלנו היו יכולים באותה מידה להיות מפולת של סירים ומחבתות שיורדת מהתקרה.

"תהיו בשקט!" אני שומעת את קולו המרוחק צועק מתחנינו.

"ואני שוב אומרת, למה אלה החיים שלי?" אני דופקת עם הרגל במהירות על הרצפה. "אם הליכה רגילה לא מוצאת חן בעיניך, נייל," אני צועקת, "ממש לא תאהב את כל הריקודים שאני מתכוונת לרקוד מחר!"

"אני מבינה שקנג'י מגיע?" ג'יג'י אומרת בשעשוע.

"כן."

קנג'י הוא יריד מהלימודים, ועוד יותר חשוב, שותפי לריקוד. זו השנה השלישית שבה אנו שואפים להיות אלופי הריקודים הסלונים, ולא נרשמנו לסתם תחרות. רק לתחרות הריקודים הגדולה ביותר במדינה לחובבים, שנערכת מדי שנה בבוסטון. כן, חברים. אני מדברת על NUABC 'אליפות הריקודים הסלונים הלאומית לחובבים'.

פעם קראו לזה NABC, בלי ה-U, אבל יותר מדי רקדנים מתחילים התייחסו לזה כאירוע מהנה. חס וחלילה! אז עכשיו אנחנו חובבנים, תודה רבה לכם. וזה אומר שלא כל אדם מהרחוב עם צ'ק על סכום ההשתתפות בתחרות יכול פשוט לשלם את דרכו לתחרות. שומרי הסף של תחרות הריקודים הסלונים לא משחקים. למעשה, אי אפשר אפילו להירשם ל-NUABC בלי לעבור סיבוב מקדים. כל הנרשמים הפוטנציאליים נדרשים לשלוח סרטון של שתי דקות המציג ריקוד מרשימת הריקודים המאושרים. פאנל של שלושה שופטים סוקר כל סרטון אודישן ומאשר מי יזכה להשתתף בתחרות. וזה אומר שאני מתאמנת למשהו שאולי אפילו לא אזכה להתחרות בו. קנג'י ואני עמדנו בדרישות בשנה שעברה, אז יש לי תקוות גדולות שנעשה זאת שוב.

"את תמיד עסוקה במלא דברים," ג'יג'י מתפעלת. "מעודדות, הריקודים האלה..."
 "אלו שני דברים."

"בסדר, אבל את תמיד קופצת ראש לעיסוקים האלה בלי להסס. לוח הזמנים שלך כמעודדת כבר עמוס מספיק כמו שהוא, ואז את הולכת ומוסיפה ריקודים סלונים, ואיכשהו מצליחה להעניק לזה תשומת לב שווה. אם הייתי צריכה להתרכז במשהו אחר מלבד הוקי והייתי משקיעה בזה את אותו המאמץ, הייתי זומבי." היא מנידה בראשה ואז נזכרת בעוד משהו. "ויש לך שתי עבודות! מה לעזאזל. את סופר-אנושית?"

אני מושכת בכתפיי. "החיים קצרים מכדי לא לעשות את כל הדברים שאני רוצה לעשות."

"החיים גם מתישים." היא נוחרת. "לכולם חוץ ממך, מתברר."

באמת יש לי כמות מפחידה של אנרגיה. אני מודה.
אני מרימה את התיק מהכורסה עם ריפור המשבצות שליד הספה,
מניחה את הרצועה על הכתף, ואז יורדת על ברכיי מול שולחן הקפה.
"בואי, שד. הגיע הזמן ללכת הביתה."
לוסי מנסה לזוז אחורה, אבל אני מרימה אותה למרות יללת
המחאה שלה.

"לא, אני מצווה. "נמאס לי מהיחס שלך."
אני מצליחה להחזיק בחתולה כשאני נועלת, ואז ג'יג'י ואני יורדות
ברגל קומה אחת אל הקומה המרכזית. לוסי מייללת בכעס כשאני
מעבירה אותה לפריה שמרגישה הקלה.
"תודה ששמרת עליה," פריה אומרת, ועיניה הכהות נוצצות
בהכרת תודה. "הייתי רצה למעלה לקחת אותה מוקדם יותר, אבל לא
יכולתי להשאיר את הלקוח שלי לבד בדירה."
"אין בעיה. על אף שאני בטוחה שנייל לא נהנה לשמוע את היללות
שלה מהדהדות מהקירות כשהיא הסתובבה בניין."
הגבר עם חוש השמיעה הכי חד בעולם קורא באישור. "זה היה
בלתי נסבל!" התלונה המעומעמת נשמעת מאחורי הדלת של B1.
"אוי, תתגבר על זה, נייל!" פריה קוראת חזרה.
החברה הכי טובה שלי מנידה בראשה לעברי כשאנחנו יוצאות
מהלובי הקטנטן לשביל הרחב שמול רד בירץ'.
"מה?" אני שואלת.

"את יודעת, אולי אימא שלך צודקת לגבי הדירה הזו. את לא
יכולה אפילו ללכת במטבח שלך בלי שיצעקו עלייך. זה מגוחך."
אחרי שכל ענייני העיזבון של דודה ג'ניפר הסתיימו, אימא שלי
רצתה שאמכור את הדירה ואקח את הכסף, כמו שאחי הצעיר עשה עם
הדירה שלה בבוסטון. אבל תומס ואני טיפוסים שונים מאוד. למרות
מה שרוב האנשים חושבים כשהם פוגשים אותי, אני טיפוס של בית.
אני אוהבת לצאת, ברור, אבל גם אין לי שום בעיה, ולפעמים אני
מעדיפה להישאר בבית.

תומס, מצד שני, תמיד בתנועה. החלום שלו הוא לעבוד בארגון
בין-לאומי כמו רופאים ללא גבולות אחרי שיסיים את לימודי

הרפואה. הוא סיים את התיכון באביב, ועכשיו הוא לוקח שנה הפסקה כדי לטייל בעולם ולהתנדב בשני ארגוני צדקה. הכסף ממכירת הדירה של דודה ג'ניפר לא רק יממן את הנסיעות שלו אלא יכסה את שכר הלימוד שלו בקולג' ובלימודי הרפואה.

אני זכיתי במלגה מלאה לבראייר, וזה אומר שאני לא צריכה לשלם על הלימודים, ואני לא מתעניינת במיוחד בחקר העולם. אז אני לא באמת צריכה את הכסף הנזיל. חוץ מלשלם לשיפוצניק אמיתי אולי. אבל בחיים לא אגיד את זה לאימא שלי. אני לא רוצה לתת לה את הסיפוק בידיעה שמצב המגורים שלי אינו אושר צרוף.

תמיד היו לה ציפיות נמוכות ממני. אבל אני רגילה לזה. זה מעצבן אותי, ברור, אבל אין שום דבר שאני יכולה לעשות כדי לשנות את הדרך שבה היא רואה אותי. והאמת, שאני לא נוטרת לאימא שלי. אנחנו פשוט לא קרובות. אחרי שההורים שלי התגרשו כשהייתי בת שתים-עשרה, בחרתי לחיות עם אבי כי הוא היה פחות נוקשה. לאימא הייתה רשימת חוקים שהייתי חייבת לציית להם. לחיות רחוק ממנה יצר בקשר בינינו מחסום שלא הצלחנו לשבור. מרחק שלא הצלחנו לגשר עליו.

זה גם לא עוזר שהיא חושבת שאני אידיוטית. באמת. בעיני אימא שלי, כל אחד עם איי־קיו מתחת ל־150 נחות ממנה.

ג'יג'י ואני אוכלות ארוחת ערב במסעדת המבורגרים בהייסטינגס, ומפטטות על התוכניות שלנו לקיץ כשאנחנו מחכות לאוכל.

"אין סיכוי שתצליחי להגיע לטאהו?" היא לא מצליחה להסתיר את אכזבתה.

המשפחה של ג'יג'י מבלה כל אוגוסט באגם טאהו, אבל השנה הם יהיו שם רק שבועיים כי ג'יג'י מתחתנת בסוף החודש. נראה מיותר, לאור העובדה שהיא וריידר ברחו והתחתנו בסתר באפרייל. אבל ההורים שלה – טוב, אבא שלה בעיקר – עשו לג'יג'י רגשות אשם והיא הסכימה לחתונה כמקובל.

"אני באמת לא יכולה," אני אומרת בצער. "אני חייבת לעבוד." בלתי אפשרי כמעט למצוא עבודה בהייסטינגס, במיוחד בזמן הלימודים. כל מי שרוצה עבודה רצינית צריך לנסוע בדרך כלל שעה

לבוסטון, מה שלוקח עוד יותר זמן למי שאין רכב, כמוני. כשמצאתי את עבודת המלצרות בדיינר בעיירה, לא חשבתי פעמיים. זה קורבן הכרחי – אעבוד בדיינר של דלה לאורך הקיץ וכך אבטיח לעצמי עבודה בסתיו. אני גם מדריכה בקייטנת מעורדות צעירות ביולי ואוגוסט, אז בכל מקרה לא אוכל לנסוע לחופשה בטאהו.

"יהיו לי כמה סופי שבוע חופשיים והרבה ערבים באמצע השבוע, אני אומרת לג'יג'י. "אז אוכל בוודאות לבוא לראות אותך בבוסטון או לעזור עם כל מה שקשור לחתונה. להשתתף במדידת שמלות וכאלה." "אה, אל תדאגי. דודתי סאמר מטפלת בכל זה." היא נאנחת. "אז את יכולה לצפות לפחות לשני אימיילים ביום."

היא לא יודעת אפילו חצי מזה. כבר התחלנו. אני מתכננת את מסיבת הרווקות של ג'יג'י עם השושבינה השותפה שלי, מיה, שהיא גם שותפתה לשעבר של ג'יג'י לדירה. דודה סאמר כבר הסתערה עלינו. היא מתעקשת להיות מעורבת בתוכניות שלנו, אף שהיא אפילו לא חלק מפמליית החתונה. האישה היא טורנדרו של כאוס בבגדי מעצבים. "אני לא מאמינה שלא יהיה לי בן זוג לחתונה שלך," אני קולטת. "את יכולה לבוא עם שיין."

אני צוחקת כל כך בקול שהזוג בתא ליד מסתכל עלינו. "הבנתי. בלי שיין." היא נראית מובכת כעת. "הייתי מציעה שתבקשי מפרסי, כי את מתעקשת שתישארו ידידים, אבל האמת היא שהייתי מעדיפה שהוא לא יבוא. והייתי גם מעדיפה שתשכחי מהרעיון של להישאר ידידים."

"את לא צריכה לדאוג. רק ניסיתי להיות נחמדה כשאמרתי לו את זה." אני מהססת. "ועכשיו אני מתחרטת על זה. הוא סימס לי מוקדם יותר ושאל אם בא לי להיפגש."

"אני מקווה שאמרת לא."

"לא ענית."

"יופי. אל תעני."

אני מחייכת חיוך קטן. "באמת לא אהבת אותו, הא?" "לא. הוא שמוק," היא מודה, וזו לא הפעם הראשונה שהיא אומרת

את זה.

לאורך ששת החודשים שבהם הייתי עם פרסי, החבר שלי לשעבר, יצא לנו לדבר לעיתים קרובות על מחשבותיה של ג'יג'י לגביו. הדבר שהכי הפריע לה היה פער הגילים בינינו, אבל אם להיות כנה, זה היה חלק מהמשיכה שלי אליו, וגורם מרכזי לכך שנשארתי איתו זמן רב כל כך כשהיה ברור תוך חודשים ספורים שאנו לא מתאימים.

פרסי בן עשרים ושש, ועל אף שחמש שנים הן לא פער ענק כשמסתכלים על התמונה הכוללת, זה כן משנה בשנות העשרים שלך. אני מכירה כל כך הרבה בחורים בני עשרים ועשרים ואחת שמתנהגים כמו ילדים לעומת אלה שהכרתי בני עשרים וחמש או עשרים ושש.

הבגרות של פרסי משכה אותי אליו. אני לא יכולה להכחיש שזה היה מרגש להיות עם מישהו מבוגר יותר. הוא היה בטוח בעצמו, מבוסס בדעותיו ומטרוטיו. הוא היה מתוק וקשוב. הוא התייחס אליי כאל בת זוג מוערכת, ולא כאל בובת מין מהוללת כמו הרבה מהגברים שלצערי פגשתי. הוא היה ג'נטלמן מושלם. לזמן מה.

ברגע שלמדתי להכיר אותו טוב יותר, הבנתי שאין לו ביטחון עצמי והוא נעלב בקלות. הוא דעתן, כן, אבל בצורה מתנשאת. ולגבר המתוק והקשוב שהוא היה הרגל להחמיץ פנים כשמשוהו לא נעשה כמו שהוא רצה.

"הוא היה שתלטן כל כך כשכולנו יצאנו יחד בפעם האחת ההיא, ג'יג'י מזכירה לי. היא עושה פרצוף. "אה, והוא אמר שהוא אוהב אותך בזמן שעשיתם סקס. זה ממש מביך."

אני לא מתווכחת. פרסי יכול להיות... אינטנסיבי כשמדובר בלחלוק את רגשותיו. הפעם הראשונה שבה הוא הנחית את הפצצה ואמר את המילה שמתחילה ב'א' הייתה תוך כדי גמירה. לא אמרתי לו חזרה, ויכולתי לראות מהבזק התרעומת בעיניו שהוא לא אוהב את זה. אמרתי לו בצחוק שאי אפשר להתייחס ברצינות ל'אני אוהב אותך' באמצע סקס בגלל כל האנדורפינים. לכן כמה שבועות לאחר מכן הוא לקח אותי לארוחת ערב, וכשהגיע הקינוח, שהוא התעקש שנחלוק עם מזלג אחד, הוא אמר את זה שוב, באמת.

ושוב, לא אמרתי בחזרה.

אני מהאנשים שמתבשלים על אש קטנה. אמרתי רק לחבר אחד שאני אוהבת אותו, וזה היה אחרי חצי שנה שיצאנו. אבל כשפרסתי ואני הגענו לחצי שנה ביחד ועדיין לא הרגשתי משהו עמוק יותר מ'נראה לי שאני מחבבת אותך', זה היה סימן ברור שאנחנו לא מתאימים.

זה, והעובדה שהוא זרק כוס על הקיר.
כן.

אף פעם לא סיפרתי את זה לג'יג'י. לא רציתי לתת לה עוד תחמושת לסלידה שלה מהחבר שלי. אבל אחרי ויכוח עם אחיו הגדול יותר בטלפון, פרסתי השליך כוס יין מלאה על קיר הסלון שלו בזמן שישבתי על הספה בשתיקה מזועזעת, צופה ברסיסי הזכוכית מתנפצים וטיפות אדומות כדם נספגות בשטיח.

לא אשקר – זה ממש הוריד לי ממנו. אני יודעת שיש אנשים שצריכים לפרוק את הכעס שלהם. זאת אומרת, שמעתי על אותם 'חדרי זעם' שבהם אנשים משלמים כסף כדי לרסק טלוויזיות ישנות ואגרטלים עם מחבטי בייסבול. ועל אף שלי בעצמי יש פיוז קצר, מעולם לא שברתי דבר מתוך כעס. לראות את פרסי מאבד את העשתונות שלו על רקע מריבה טיפשית על כך שאחיו מבריוז מחג ההודיה, גרם לי להרגיש דחייה רצינית. נפרדתי ממנו שלושה ימים לאחר מכן.

האוזניים של האקס שלי בטח בווערות כי באותו הרגע הוא שוב שולח לי הודעה. אוי לא, הוא שולח הודעות ברצף.

אני יודעת שאני צריכה לענות, אבל אני לא יודעת איך להתנהג איתו. בכל פעם שאני נותנת לו קצת ממני, הוא מנסה לזכות בי חזרה. "וואו, הוא ממש רוצה לכוא אליי הערב," אני אומרת כשאני מסתכלת על הנייד.

"הוא יכול למצוץ זין."

אני מחייכת ומחסלת את הביס האחרון של ההמבורגר. אחרי ארוחת הערב, אנחנו צועדות לאורך רחוב מייזן, נכנסות לחלק מהחנויות כדי להסתכל על פריטים בעבודת יד ובגדים ייחודיים, ואז

ג'יג'י מסיעה אותי הביתה. היא עדיין צריכה לחזור לבוסטון הלילה; היא נשארת אצל ההורים שלה עד שהיא וריידר יעברו לדירה שלהם בספטמבר.

"הלואי שהיית במעונות הקיץ הזה, ככה לא היית צריכה לנהוג יותר משעה כדי לבלות איתי." אני מחמיצה פנים.

"האמת, שבקושי יצא לי להיות בסביבה בחודשיים הבאים. יש לי את כל תכנוני החתונה האלה. ואז אריזונה בשבוע הבא, כך שריידר סופר לחוץ. ואז טאהו עם המשפחה, איטליה עם הבעל, והחתונה עצמה."

אני שורקת. "וואו. ממש מסע עולמי פה. ותפסיקי לעשות דברים מהסוף להתחלה, בסדר? להתחתן בסתר, ירח דבש איטלקי, ואז חתונה? מי לימד אותך את החיים?" היא נוחתת.

אני לא מעירה על הטיוול לאריזונה כי זה נושא מביך. הם נוסעים לשם לשימוע השחרור בערבות של אבא של ריידר. האמת היא, שזה טרגי. אבא של ריידר הרג את אימא שלו כשריידר היה קטן. הוא הסכים לעסקת טיעון ומועמד לשחרור בערבות אחרי חמש-עשרה שנה בלבד, אבל התובעים לא חושבים שיש לו סיכוי להשתחרר. ועדיין, אני יכולה להבין עד כמה מלחיץ זה יהיה לבעלה החדש של ג'יג'י.

היא מאטה מול השלט הלבן העצום שעליו כתוב 'מדו היל' ונכנסת לשביל הגישה המעגלי מול בניין 'סיקאמור'.

ג'יג'י מחנה את הרכב. "נתראה בסוף השבוע הקרוב?" יש לנו שוב תוכניות לארוחת ערב.

"בהחלט. ואם תצליחי לעזוב את המשפחה שלך לפני כן, תודיעי לי. בואי לכאן ונשחה. אולי תצטרכי לצפות בחזרות לריקוד, תלוי ביום, אבל קנג'י ואני מתאמנים רק כשעה."

"אודיע לך. אוהבת אותך."

"אוהבת אותך."

אני נותנת לה חיבוק מהצד ויוצאת מהג'יפ, עם התיק על הכתף. ג'יג'י נוסעת בדיוק כשרכב אחר מגיע. אני סקרנית מטבעי – טוב,

חטטנית – אז, אני מביטה לכיוון ורואה פנים מוכרות יוצאות מהמושב האחורי.

אני מצמצמת את עיניי. זו קריסטל הולר, אחת מחברותיי לקבוצת המעוררות.

אוי, תעשו לי טובה.

הפאקיןג שמוק הזה. למה!?! הרגע הייתה לנו שיחה על זה.

"דיאנה. הי." קריסטל מתקרבת כשעל פניה חיוך מובך.

אנחנו לא קרובות. כקפטן הקבוצה, אני עושה מאמץ ומנסה להתחבר עם כל חברה בקבוצה, אבל אי אפשר לצפות ממני להיות החברה הכי טובה של עשרות נשים בעלות אישיות שונה. קריסטל ואני מעולם לא התחברנו. היא קצת סנובית, למען האמת. שתינו יועצות במחנה המעוררות הקיץ, והיא זרקה כמה הערות מאז שהמחנה התחיל על כך שהיא לא באמת צריכה את הכסף, אבל שנחמד שיש קצת 'כסף קטן'.

בשבילי, זה לא 'כסף קטן'. זה מה שמשלם את המשכנתה שלי.

אנחנו מתקרבות לדלתות הראשיות של בניין סיקאמור, ונעצרות בכניסה. "שכחתי שאת גרה פה," קריסטל אומרת. "אני פה לפגוש את –"

"כן, אני יודעת. לינדלי."

היא נבהלת. "איך ידעת את זה?"

"הוא השכן החדש שלי. הנחתי שזה רק עניין של זמן לפני שמצעד

הבנות יתחיל."

זה מזכה אותי במבט זועף.

"מצטערת," אני מנסה להתחמק. "לא התכוונתי לזה ככה." אני

נעצרת. "למען האמת. כן התכוונתי. את יודעת שהוא שחקן קבוצתי,

נכון?"

היא מגלגלת עיניים. "כן, כן, די. אני מודעת היטב לעובדה שהוא

פרפר."

אני נרגעת כשהיא משתמשת בכינוי שלי. זה אומר שהיא לא ממש

כועסת על ההערה לגבי מצעד הבנות.

"טוב, בסדר. רק, את יודעת, תרגיעי את הציפיות שלך. אודרי

נקעה את הקרסול בגלל הבחור."

"זה לא הוגן. הוא לא היה אחראי לזה שהיא נקעה את הקרסול."
 "לא," אני מודה בחוסר רצון, "לא באופן אישי. אבל היא נפלה
 כי דעתה הוסחה כל כך על ידי האובססיה של אם הוא-כן-או-לא-
 יתקשר. ואז אזהרת ספוילר – הוא לא התקשר." אני מצמידה את
 שפתיי. "טוב, הוא כן התקשר. אבל זה היה בשביל להגיד לה שהוא
 לא יתקשר יותר." אני נועצת בקריסטל מבט נחוש. "הוא בחור מסוכן
 מאוד."

"זה בסדר," היא אומרת, ונראית משועשעת. "את לא צריכה לדאוג
 לי. אני ילדה גדולה."

"הוזהרת," אני אומרת ומשתמשת בשכב המפתח שלי כדי להיכנס
 פנימה. היא הולכת בעקבותיי ללובי המואר.
 "ערב טוב, דיאנה."

ריצ'רד, השומר שעובד במשמרת הלילה, מקבל את פניי בחיוך.
 הוא בשנות החמישים לחייו, עם עור חיוור שתמיד יש בו גוון אדמדם
 כאילו הוא נשרף בשמש.

"הי ריצ'רד." אני מתקרבת לדלפק. "זו קריסטל. היא פה כדי
 לראות את שיין לינדלי. רד בירץ', דירה B2."
 הוא מהנהן ורושם ביומן הנוכחות שלו.
 "בואי," אני אומרת לה. "מכאן."

אנחנו יוצאות דרך הדלתות הכפולות מאחור אל השביל המרוצף
 והמפותל. רד בירץ' זה הבניין השלישי מהסיקאמור. אנו חולפות על
 פני צ'רי בלוסום וסילבר פיין לפני שאני מובילה אותה ללובי הקטנטן
 שלנו.

"אנחנו פה למעלה," אני אומרת, והולכת אל המדרגות.

"אה, לא צחקת. אתם כאמת שכנים."

"אוף. כן."

"אל תישמעו כל כך נרגשת."

"אני לא אוהבת שחקני הוקי, אני ממלמלת."

טוב, זה לא נכון. החברה הכי טובה שלי שחקנית הוקי.

וגם הבעל שלה, ואני מחבבת אותו.

ואני מחבבת את בקט.

ואת וויל.

הא. אני מניחה שהיחיד שאני לא מחבבת זה שיין. כל יום לומדים משהו חדש.

אנחנו מגיעות לקצה המדרגות. אני הולכת לעבר הדלת שלי, שעליה יש לוח קטן מכסף עם המספר A2. אני מצביעה לעבר B2 שבביל קריסטל. "הוא שם."
"תודה."

אני נכנסת ונועלת את הדלת מאחוריי. מהמסדרון, אני שומעת קולות ממלמלים. צחוק עמוק – שיין. ואז את הדלת שלו נסגרת. אני נכנסת למטבח, ושולחת לג'יג'י הודעת טקסט מהירה.

אני:

מה המספר של שיין? אני צריכה אותו.

אני מכינה לעצמי כוס תה צמחים ומפטפטת עם סקיפ, ששוחה בסיכוכים בתוך האקווריום שלו. התוכנית שלי לשאר הערב היא לצפות TRN, ערוץ הריאליטי שאני אובססיבית אליו. הם משרדים, הערב ספיישל של פגוש־את־השחקנים של התוכנית האהובה עליי, ואני מתה לדעת מי עומד להיות בתוך ההֶסְיֶנְדָה העונה. אני בדיוק מתכרבלת על הספה כשהנייד שלי מצפצף. זה שוב פרסי.

פרסי:

אני שואל כי חשבתי שיהיה נחמד להיפגש ולהתעדכן. אני מבין לגמרי אם את לא רוצה, אבל הסכמנו להיות ידידים, אז...

הוא מדגיש את זה עם אימוג'י מושך כתפיים. אני מחניקה אנחה. באמת אמרתי לו שנוכל להיות ידידים, זו הייתה דרך לרכך את המכה. אבל עכשיו איראה כמו שמוקית רצינית אם אתחרט.

אני:

הי, מצטערת שלא חזרתי אליך מוקדם יותר. יצאתי עם ג'יג'י, אם בא לך לצפות בתוכנית ריאליטי איתי, אתה יכול לקפוץ לביקור קצר, אבל אני מזהירה אותך, אני מתכננת ללכת לישון מוקדם. אני עובדת במשמרת ארוחת הבוקר מחר.

פרסי:

אישאר שעה, גג. נתראה בקרוז.

אני כמעט יכולה להרגיש את ההתרגשות דרך המילים שלו. ואני רואה את אותה התלהבות בחיוך שלו כשאני פותחת את הדלת פחות מעשרים דקות לאחר מכן.

"מה שלומך?" אני שואלת אחרי שאני מכניסה אותו.

"טוב. בדיוק הייתי ב'מאלונ'ס' בפגישה עם מתווך."

"בשמונה וחצי בלילה?"

"כן, הוא נפגש איתי אחרי העבודה. אמרתי לך שבעלי הבית שלי מוכרים את הבית, נכון? המתווך הזה מנסה לעזור לי למצוא מקום אחר, אבל אין שום דבר פנוי. יש סיכוי שנדפקתי."

פרסי שכר בית בעיירה, אבל בדיוק כמו שקשה למצוא עבודה בהייסטינגס, קשה למצוא פתרונות דיור. על אף שבראייר רק עשר דקות נסיעה מפה, הייסטינגס היא לא עיירת קולג', וזה אומר שאנחנו לא ערוכים להלין אלפי סטודנטים. רק בשנתיים האחרונות מועצת הייסטינגס הסכימה בכלל להרשות לכנות בניינים גבוהים של יותר משלוש קומות.

"אוי אלוהים, תצטרך לחיות במעונות הבוגרים?" אני שואלת

באדהה.

פרסי נאנח ומעביר יד בשערו. יש לו שיער נפלא. גלים של שיער חום מלא שתמיד נראה פרוע מהרוח, גם כשאין רוח. ויש לו עצמות לחיים מסותתות ועור חיוור, שילוב שמקריין מין אנרגיה של נסיך

ויקטוריאני. הוא תמיד נראה בעיניי הרבה יותר מבוגר ולא רק מפני שהוא מבוגר ממני. הייתי באמת מאמינה אם הייתם אומרים לי שהוא יצור אלמותי שחי כבר מאות שנים.

באנחה הוא מעיף את המוקסינים שלו מרגליו ובא אחריי לסלון. "אני לא יכול לחיות במעונות. חלק מהרווקים והרווקות נחמדים, אבל היחידים שנותרו חולקים אמבטיה משותפת. אלוהים. אני מיזופוב רציני. את יודעת שאני צריך אמבטיה משלי." "אני לא מאשימה אותך. גם אני ככה."

אני מציעה לו תה, ואנו ממשיכים לפטפט על סידורי המגורים שלו כשאני מחכה שהקומקום ירתח. רק אחרי שאנו מתיישבים בשני קצוות הספה הוא שואל עליי.

"אז מה שלומך?" הוא שואל במבוכה.

"אני בסדר. נראה שעומד להיות קיץ עמוס." אני כורכת את שתי הידיים סביב הספל שלי. "התמרון בין שתי עבודות הולך להיות קשה. אני בעצם עוברת בכל ימות השבוע."

"אני אוהב את מוסר העבודה שלך. זה מזכיר לי את עצמי. עבדתי בשלוש עבודות כשעשיתי את התואר שלי." "נכון, אני זוכרת שסיפרת לי על זה."

שנינו לוגמים מהתה שלנו. אני מבחינה בו צופה בי מעל שפת הספל שלו ויודעת שהוא רוצה לשאול אותי משהו. כנראה אם אני יוצאת עם מישהו אחר. למזלי, הוא מדחיק את הדחף הזה.

"אז, אתה מוכן לזה?" אני מרימה את השלט משולחן הקפה עם ידי הפנויה. "העונה החדשה של סטון או לנצח מתחילה בשבוע הבא." הוא נרתע. "אני לא מאמין שהכרחת אותי לצפות בעונה שלמה של הזבל הזה."

"שלושה פרקים, פרסיבל. צפית רק בשלושה."

"שלושה יותר מדי." עיניו הירוקות הכהות נוצצות בהומור.

טוב, זה לא גרוע כמו שחשבתי. אולי נוכל להיות ידידים.

אני מוצאת את ערוץ TRN ומתכרבלת על זרוע הספה עם התה שלי כשהתוכנית החגיגית של 'פגוש את צוות השחקנים' של סטון או לנצח מופיעה על המסך. בשלושים הדקות הבאות, פרסי ואני צופים

בתוכנית, ומעירים הערות על עשרת המתחרים הראשונים של העונה הנוכחית.

"אלוהים אדירים, זה סטיבן פרייס," אני מכריזה.
 "מי?" פרסי שואל.

"שחקן NFL. טוב, שחקן לשעבר. הוא נפצע לפני כמה עונות, וניסה לחזור לשחק, ואז נפצע שוב. אז עכשיו הוא פרש רשמית."
 "אלוהים. אני פה קורע את התחת כדי לסיים את התואר השני שלי, והבחור הזה בגילי וכבר פרש." פרסי נשמע ציני.

אני בוחנת את המועמדת הבאה. זוהי, ברונטית מהממת עם עיניים גדולות ושפתיים יפהפיות. "היא נגנית צ'לו," אני מעירה כשאני קוראת את הביוגרפיה שמופיעה על המסך.

"מסכנה. מה לעזאזל היא עושה בתוכנית כזאת?"

"אוי אלוהים. טוב – הוא. זה הבחור שלי." אני מחייכת כשאני רואה את המועמד הבא שמתיישב על שרפרף ומציג את עצמו למצלמה. "אותו אני מעורדת."

"הוא קורא לעצמו 'דה קונור', דיאנה. והוא מדבר כמו סמרטוט." קולו של פרסי נוטף מורת רוח, וזה מצחיק אותי.

"אל תשפוט די ג'יי ברדיו לפי העטיפה שלו," אני גוערת. "אני מוכנה להתערב שעמוק בפנים הוא רכרוכי. אה, חכה רגע. קיבלתי הודעת טקסט."

זה מג'יג'י. היא שלחה לי את פרטי הקשר של שייין.

ג'יג'י:

בבקשה תהיי נחמדה אליו. הוא כמעט כמו הגיס שלי עכשיו.

נחמדה? היא פגשה אותי?

אני פותחת שרשור הודעה חדש ומתחילה להקליד. משום מה, שייין נראה לי כמו הטיפוס שיבדוק את ההודעות שלו באמצע סקס, אז רק כדי לעצבן אותו, אני שולחת את ההודעה שלי שורה אחת בכל פעם.

זה הופך לעשר שורות עד שאני מסיימת.

"למי את כותבת?"

"אה, מצטערת. השכן החדש שלי. הוא כזה שחצן ומעצבן. וכל

השנה הזו הוא הרס לי את החיים."

עיניו של פרסי מצטמצמות קלות. "למה את מתכוונת?"

"הוא זה ששוכב עם כל המעודדות שלי. סיפרתי לך עליו, זוכר?

שחקן ההוקי?"

"לא נראה לי שאי פעם דיברת עליו." הפה שלו נראה קצת מתוח.

"אה, חשבתי שדיברתי. בכל אופן, הוא משחק בקבוצה של בראייר

והוא זיין רציני. בדיוק תפסתי את קריסטל חברתי לקבוצה הולכת

לדירה שלו הלילה, אחרי שביקשתי ממנו במפורש להניח לקבוצת

המעודדות."

"איך את מכירה את הבחור הזה?" התרעומת של פרסי מודגשת

כעת היטב בכל קמט בפניו. "את יוצאת איתו?"

"מה? לא." אני בוהה בו. "אני שונאת אותו."

"באמת? כי את נראית מעוניינת מאוד בחיי המין של הזר המוחלט

הזה."

"הוא לא זר מוחלט. כרגע אמרתי לך, הוא שחקן הוקי. אני מכירה

אותו דרך ג'יג'י."

"ואת מנסה, מה, לחבל לו בדייט?" פרסי מקלל בשקט. "זו הסיבה

שאני פה עכשיו?"

"על מה לעזאזל אתה מדבר?"

"למה אני פה?"

"כי רצית שנבלה יחד. כידידים," אני מדגישה.

"נכון. הבהרת את זה היטב."

"ברור שהבהרתי את זה. כי נפרדנו." השיניים שלי חורקות. אני

מכחככת בגרוני כדי להסתיר את הכעס שלי. "למעשה, זו הסיבה

שנפרדנו."

"למה? כי אני לא מבין למה את שולחת הודעות לבחור הזה? למה

יש לך את המספר שלו בכלל?"

"איך לי את המספר שלו."

"שלחת לו הודעה!"

"לא, אני יודעת, אבל לא היה לי את המספר לפני כן. כרגע קיבלתי אותו מג'יג'י."

פרסי נראה כאילו הוא מפקפק בדבריי.

"אתה רציני עכשיו?" אני פותחת את ההודעה של ג'יג'י ומרימה את הנייד מול פניו. "רואה? שלחתי לה הודעה כדי לבקש את המספר שלו. לא היה לי את המספר שלו עד עכשיו."

ולמה בדיוק אני מסבירה את עצמי?

אני שואפת נשימה וקמה מהספה. "טוב. הגיע הזמן שתלך."

קולו מייד נשמע מבוהל. "דיאנה, באמת."

"לא, זו הסיבה שנפרדנו, פרסי. אנחנו לא מתאימים. אתה לא סומך עליי בכלל, כשמעולם לא נתתי לך שום סיבה להרגיש ככה. מעולם לא הסתכלתי אפילו על בחור אחר כשהיינו ביחד, ואף פעם לא בגדתי באף אחד בחיים, ועדיין אתה חוקר אותי לגבי כל בחור שאני מדברת איתו, כולל השמוק הזה." אני מנופפת לעבר הנייד. "אני אפילו לא מחבבת אותו. אז כן, ברור שאנחנו לא מתאימים, כמה שאנחנו צריכים ממערכת יחסים."

"כי אני צריך חיזוקים מדי פעם?" הוא אומר במרירות.

"כן", אני מודה. "ואין שום דבר לא בסדר עם זה. אני בטוחה שתמצא אישה שתשמח לתת לך המון חיזוקים. אני לעומת זאת, צריכה למצוא גבר שסומך עליי לחלוטין."

"אני סומך עלייך", הוא מתעקש.

אני מתעלמת. "אני מתכוונת לזה. הגיע הזמן ללכת. אני רוצה ללכת לישון."

משהו רושף בעיניו. אני זוקפת את גבי. אבל אז הוא נושם נשימה עמוקה. "בסדר. מצטער. אני הולך."

בדלת, הוא מנסה לחבק אותי. אני מתרחקת ממנו.

"לא", אני אומרת. "לא מתחשק לי. בבקשה."

"אני מצטער." ההבעה שלו נראית מובסת. "אשלח לך הודעה מחר."

בבקשה לא, בא לי לצעוק, אבל הוא כבר עזב.

כשאני חוזרת לסלון, אני מוצאת הודעה משיין בנייד שלי. תגובה להודעה הארוכה והלא כל כך נחמדה שלי שאומרת, תניח למעוררות שלי.

שיין:

אוי, נשמע שמישהי מרגישה מוזנחת. בואי תצטרפי אלינו.

אני נועצת מבט זועם בנייד לפני שאני עונה.

אני:

בחיים לא.

פגשו את צוות השחקנים של סטוץ או לנצח עונה 2!

Keep It Real.com

כותרת משנה: טרינה באנר
תאריך הפקה מקורי: 5 ביולי

זה שוב הזמן הזה בשנה, בחורות ובחורים!

קייץ. קייץ יפהפה ומרהיב.

ואתם יודעים מה זה אומר...

חמישה בחורים חדשים וחמש בחורות חדשות יגיעו להסיינדה
כדי לפלרטט כל הקייץ בעונה חדשה של **סטוץ או לנצח** של ערוץ
טייאר־אן.

הדרמה! התככים! סוויטת הסוכר! תתכוננו לשמונה שבועות
של אקשן בלי הפסקה, במלוא מובן המילה. רווקים ורווקות אחרים
יצטרפו לעשרת הבחורים והבחורות המקוריים לאורך הקייץ, וכל
אחד נחוש למצוא אהבה ולזרוע כאוס.

המשיכו לגלול כדי לפגוש את המתחרים בעונה הקרובה...

לני, 24

דוגמנית בגדי ים, מוכרת במשרה חלקית ומטיילת מושבעת, לני מסובכת את כל הבחורים בלוס אנג'לס סביב אצבעה הקטנה. כאחת שהכריזה על עצמה כלוחמת למען נשים, לני מקווה למצוא גם חברות וגם אהבה בהסייגה.

זואי, 21

זואי ילידת ניו יורק היא עילוי בנגינה בצ'לו עם חלומות לנגן בתזמורת הסימפונית של לונדון יום אחד. היא לוהטת בביקיני. ראו הוזהרתם: אתם צריכים לעלות רמה כדי לזכות בליבה של החתיכה המוכשרת הזו.

סטיבן, 26

אתם לא הודים. כן, זהו השחקן לשעבר של ה־אן־אף־אל סטיבן פרייס, וכן, שרירי הבטן האלה מטריפים. אחרי שנים של משחקים על המגרש (תרתי משמע), הגבר עם הלב הרכרוכי הזה מוכן סוף־סוף למצוא אהבה.

קונור, 24

דה קונור! כן, חברים. תאהבו או תשנאו אותו, קונור השדרן הפרובוקטיבי מגיע להסייגה. יש סיבה שהנשים בנושיל דבוקות לאוזניות שלהן. הוא קולני, חצוף, ומוכן לעשות בלגן!

זיק, 22

תוכניות ריאליטי אינן זרות לדוגמן והמאמן האישי ממיאמי. אולי תזהו אותו מהשהייה הקצרה שלו בתוכנית הריאליטי **משבצת הידיד** של ערוץ TRN, שם הוא הגיע ליום ההצעה רק כדי שקריסטה תשבה את ליבו ותשלח אותו למשבצת הידיד. עכשיו הוא חזר, ומחפש לקבל הזדמנות שנייה לאהבה. ולשיזוף.

קיי, 21

השחקנית השאפתנית מלוס אנג'לס קיי מוכנה לפגוש את נסיך חלומותיה. אבל רק אם הנסיך הזה גם פרוע. היא צעירה מדי וחתיכה מדי בשביל להשתעמם במערכת יחסים. לא תרגשו אותה? תודה רבה, הבא בתור.

טוד, 22

יחצ"ן מועדונים טוד מבלה את רוב זמנו בליהנות מחיי הלילה של מנהטן. הוא בגד בכל חברה שאי פעם הייתה לו אבל מקווה למצוא מישהי בהסיינדה שהוא לא ירצה לבגוד בה.

ג'ס, 22

ג'סמין הסטודנטית למשפטים מאוניברסיטת ניו יורק, הידועה גם כג'ס, לא חוששת להביע את דעתה. פספוס אחד ואתה עף מבחינתה. יש לה פיזז קצר והיא לא נותנת הזדמנויות שניות. עם ישבן כזה, למה שתיתן?

דונובן, 20

מבטא בריטי, מישהו? הסטודנט הבין-לאומי דונובן לומד אומנות יפה ביום, ואת אומנות הזיונים בלילה. הוא אומר שתידרש בחורה מיוחדת מאוד כדי לשנות את דרכיו הפרועות.

פיית', 27

'מכירות ציוד משרדי מג'ורג'יה?' משעמם! אל תדאגו, פיית' עובדת גם כדוגמנית באינסטגרם עם למעלה משני מיליון עוקבים. כאחת שהכריזה על עצמה כמלכת התמונות המפתות, פיית' לא מעוניינת בילדים. היא רוצה גבר.

פרק 4

שיין

אני לא רוצה מערכת יחסים... איג.

יש לי וידוי.

אני לא זיין.

האמת העצובה והחותכת הזו מכה בי כמו רכבת משא אחרי כל סטוץ. לפני ליל אמש, הצלחתי להדחיק את המחשבות המכוערות האלה. לסלק אותן לנבכי מוחי ולהעמיד פנים שההרגשה החלולה הזו בחזה שלי לא קיימת.

היום, אני מרגיש שהבטן שלי צונחת כשאני בוהה בהודעת הטקסט הזו מקריסטל, ומכריח את עצמי סוף-סוף לקבל את המציאות הפתטית שלי.

אני רוצה מערכת יחסים.

קריסטל:

זה ממש מביך, אבל אתמול בלילה היה
הדייט הכי טוב שהיה לי בחיים. זה היה כל
כך רגוע, אבל מושלם.

זה לא היה אמור להיות דייט.

אבל בטעות הפכתי את זה לדייט כשלא עשיתי איתה סקס. היא הייתה בחיקי, הלשון שלה בפה שלי, הידיים שלה משוטטות, ואני פשוט... לא יכולתי לעשות את זה. לא התחברתי לזה. ואם להיות כן עם עצמי, אני לא מחובר כבר הרבה זמן. כן, זה היה מהנה בהתחלה. כשרק סיימתי מערכת יחסים ארוכה, והזין שלי היה נואש והשתוקק

להשתולל. זה היה מרגש, המפגשים הראשונים ההם, כשהכול היה חדש כל כך. לנשק מישהי אחרת מהאקסית שלי. לראות גוף עירום שלא היה שלה. אבל החידוש עצמו נשחק. אתמול עם קריסטל קיבלתי הוכחה לזה.

קריסטל:

אני לא יכולה לחכות עד שאראה אותך שוב.

אני מתיישב ליד הדלפק במטבח ומניח את ראשי בין ידיי. אין לי תיאכון ואני שוכח את ארוחת הבוקר שלי. זו אשמתי. אני הזמנתי אותה לפה כי חשבתי שהיא חתיכה ורציתי להזדיין. שום חלק בתסריט הזה לא כלל התחלת מערכת יחסים איתה. קריסטל מקסימה, אבל אין בינינו כל כך חיבור. אני לא מעוניין להתקדם מעבר למזמוזים מרושלים מלאי הפסקות על הספה שלי. ובינתיים, היא עזבה עם כוכבים בעיניים, רוכבת על ההיי מ'הדייט הכי טוב שהיה לה בחיים'. איזה זין.

אני מרגיש כמו חרא מוחלט, ומכריח את עצמי לחשוב על תגובה לפני שקריסטל תחליט להגיד לי שהיא אוהבת אותי ולא יכולה לחכות לעשות איתי ילדים. אני מנסח את ההודעה הסטנדרטית שלי, אני לא רוצה שום דבר רציני, חשבתי שאנחנו משרדים על אותו גל. הצ'אט נשאר רדום, וההודעה שלי עדיין אחרונה בשרשור. אני בוהה בה במשך דקה כמעט לפני שאני רואה את קריסטל מתחילה להקליר. שיט. קיוויתי שהיא תרד מזה, אבל כנראה שלא. אני קם מהכיסא, לוקח את קערת דגני הבוקר החצי-אכולה שלי לכיור, ורוחף את השאריות הדייסתיות לתוך הפח. כשאני חוזר, היא עדיין מקלידה, אז אני נכנס להתקלח ומתפלל שהתגובה שלה לא תהיה גרועה מדי.

אני מרכין את הראש מתחת לזרם המים ומבכה על מר גורלי. לא נועדתי לסטוצים.

כן, אני מבין שזה אירוני, לאור העובדה שנהניתי רק מסטוצים מאז

הפרידה שלי מלינרזי באביב שעבר. שכבתי עם יותר נשים בחודש האחרון מאשר בכל השנים שהייתי פעיל מינית. הייתה בחורה אחת לפני לינרזי, ואז לינרזי ואני היינו ביחד ארבע שנים, התחלנו לצאת בשנה הראשונה שלנו בתיכון עד שנפרדנו בשנה הראשונה שלי באיסטווד קולג'.

בפני החברים שלי, אני מתעקש שהפרידה שלנו הייתה הדרית. וכשאני אומר הדרית, אני מתכוון שהנהנתי באדישות ואמרתי אם כך את מרגישה, אני לא יכול לעצור אותך. אני מעביר את ידי על הקרקפת, ובועות שמפו מחליקות במורד הפנים שלי ועל החזה. אני שוטף את הסבון ואז ממשיך לעמוד מתחת למים החמים עוד כחמש דקות. מתבוסס במחשבותיי.

אני אוהב שיש לי חברה. ולא אכפת לי אם זה הופך אותי לנמושה אמיתית. עמוק בפנים, תמיד הייתי טיפוס של מערכות יחסים. תמיד היה לי את החזון הברור הזה לחיים שלי, כזה שבאמת התגבש כשהתחלתי לצאת עם לינרזי. יש סיבה שלא ירדתי על ריידר יותר מדי על הבריחה שלו עם ג'יג'י גרהם והחתונה בסתר. בשבילי, זה לא צעד בלתי נתפס. תמיד ראיתי את עצמי מתחתן בגיל צעיר. לכל הרוחות, לא אכפת לי אפילו שיהיה לי ילד בתחילת שנות העשרים שלי. אני יכול לראות את העתיד שלי פרוש לפניי. תהילה עולמית בליגת ההוקי הלאומית, אישה, שני ילדים.

אני לא רוצה לזיין בחורות אקראיות יותר. אני רוצה לזיין את הבחורה האחת והיחידה.

אני יוצא מהמקלחת, מתנגב, וצועד עירום אל חדר השינה. הנייד שלי מונח על השמיכה המשובצת שם השלכתי אותו. אני בודק אותו, וכמו שחשבתי, מחכה לי שם חיבור מקריסטל. וכשאני קורא את זה, הרגשות שלי נעים בין כעס לאשמה. הטענה המרכזית של התזה היא בעיקרון הולכת אותי שולל, חתיכת שמוק מזדיין.

אבל אני לא. ואני מבהיר את זה בתגובה שלי.

אני:

אני ממש מצטער. לא התכוונתי להכעיס אותך. אבל אמרתי לך בחמש הדקות הראשונות שהגעת לפה שאני לא מחפש משהו רציני, והסכמת לזה. את אמרת שזה בסדר.

קריסטל:

נכון, אבל אז התמזמזנו. מזמזמים משנים את החוקים, ועכשיו זה לא בסדר.

אני:

בסך הכול התנשקנו, קריסטל.

קריסטל:

להתנשק זה עוד יותר אינטימי מסקס.

היא אמיתית? אם אני מנשק בחורה, זה אומר שאני מחויב להציע נישואים? אם היינו עושים סקס, אז כן, אולי הייתי מסכים לצורת ההיגיון הזו, אבל התמזמזנו במשך עשר דקות, אמרתי לה שאני עייף, ואז היא עזבה. איך זה יכול להיחשב למשהו עמוק?

אני:

אני מצטער. אבל הייתי כן לגמרי איתך. לא באמת התגברתי על הפרידה שלי.

אני מתכווץ מעצם הקלדת המילים האלה אפילו. זה נשמע פתטי כל כך. אם זה היה אחד החברים שלי, הייתי אומר, תתגבר על זה כבר לעזאזל.

אני:

אמרתי לך אתמול בלילה, אני לא בנוי רגשית למשהו רציני כרגע.

קריסטל:

זה לא שאני מבקשת ממך להיות רציני מייד.
מערכות יחסים צריכות זמן להתפתח.

אני:

אני לא רוצה מערכת יחסים.

... איתך.

זה תמיד אותה הסתייגות מרומזת, לפעמים הייתי רוצה שכללי ההתנהגות בחברה לא ידרשו מאיתנו להעמיד פנים שלא לזה אנחנו מתכוונים. אם מישהו רוצה להיות במערכת יחסים איתך, הוא יהיה. הוא לא יוליך אותך שולל. הוא לא יתחיל איתך באמצע הלילה בשביל סקס. הוא לא יתרץ אין-סוף תירוצים על איך הוא 'לא בנוי למערכות יחסים' או איך 'מגיע לך הרבה יותר מזה'. הוא יהיה איתך וזהו, חד וחלק.

ועל אף המוניטין שיצא לנו שאנו חסרי מושג או הפכפכים או לא מסוגלים להשאיר את הזין בתחוננים, גבר בדרך כלל יודע די מהר, לעיתים תוך דקות, אם הוא מחשיב מישהי כמתאימה להיות החברה שלו.

קריסטל:

אני לא מבינה. חשבתי שנהנינו. העמדת פנים
כל הזמן?

אני:

ברור שלא. באמת נהניתי אתמול בלילה. אבל
אני לא רוצה מערכת יחסים.

קריסטל:

אלוהים! אני לא מבקשת ממך מערכת
יחסים!!

אז על מה לעזאזל אנחנו רבים? בא לי לעקור לעצמי את העיניים. במקום, אני מתנצל פעם נוספת, ואנו ממשיכים להתכתב זמן מה. בדרך כלל, אני טוב בשמירה על קור רוח, אבל ההודעה הבאה של קריסטל ממש שורפת לי את הפיוז, כמו שאבא שלי תמיד אומר.

קריסטל:

לך תזדיין. אתה כזה חרא אנוכי. אני מתכוונת להזהיר כל בחורה שאפגוש להתרחק ממך ואדאג שהיא תדע שרק תנצל אותה.

הלסת שלי מתהדקת. בסדר גמור, הבנתי. סיימנו פה.

אני:

כן, אז... לא הייתי מעוניין במערכת יחסים איתך אתמול בלילה, ואני עוד פחות מעוניין בזה עכשיו. שוב, אני מצטער שנפגעת. אבל שיתפתי פעולה עם השיחה הזו ככל יכולתי.

אני שולח הודעה אחרונה כדי להדגיש את זה.

אני:

אני לא מעוניין לראות אותך שוב. בהצלחה.

ואז אני חוסם אותה.

פאק. כל מה שעשינו זה להתמזמז. איך זה הפך לדבר הזה בכלל? ולמה אני עדיין מרגיש כמו חרא רציני? בזמן שאני לובש מכנסי כדורסל שחורים קצרים וטישירט של הברואינס, אני קורא שוב את השיחה כדי להחליט אם הגיע לי שיצעק עליי. אבל המוח שלי באמת לא מצליח להבין מה עשיתי לא בסדר. רמת ההתלהמות של קריסטל לגמרי לא פרופורציונלית למה שבאמת קרה.

אני נבהל כשהנייד רוטט בידי. לרגע אחד, אני חושש שקריסטל מצאה דרך לעקוף את החסימה, אבל זה אבא שלי ששואל מתי אגיע מחר. אני נוסע לעיירת הולדתי, שנקראת בשם הקיטשי מאוד הארטסונג שהוא השיר שבלב, שבוורמונט, כדי לבקר את משפחתי. היום, תכננתי לשחק גולף, אבל עכשיו אני עצבני מדי בשביל גולף. אולי אשחה במקום. זה ידרוש פחות ריכוז. פאק. למה נשים מתישות כל כך? אפילו לינדזי הייתה מתישה, ואהבתי את מערכת היחסים שלנו.

ליבי נחמץ כשפניה עולות בראשי. עיניה הגדולות והכהות. החיוך הקטן שעולה בשפתיה כשהיא צודקת לגבי משהו. ולפני שאני יכול לעצור את עצמי, אני מתיישב למרגלות המיטה ועוקב אחריה ברשתות החברתיות, עוד דבר שגורם לי להרגיש כמו פראייר. היא הפסיקה לעקוב אחריי אחרי שנפרדנו, אבל אני עדיין עוקב אחריה. לא הצלחתי פשוט ללחוץ על הכפתור המטומטם ההוא כדי להוציא אותה מחיי. חוץ מזה, יש לה חשבון פרטי, אז אם אפסיק לעקוב אחריה ואז ארגיש שוב את הצורך העלוב לרגל אחריה ברשת, אצטרך לשלוח בקשה, וזה עוד יותר מביך מהעובדה שאני עדיין עוקב אחריה.

אני כלב שוטה המתחנן לשאריות, מת לראות מה היא עושה. אני גולל בהתלהבות תמונות חדשות שלה בסטודיו לריקוד. בגד גוף שחור נצמד לגופה הגמיש, וטייטס ורודים בהירים מחבקים את רגליה החטובות. לינדזי כל הזמן בוכה על כך שהיא לא נמוכה יותר. היא מטר שבעים, וזה קטנטן לעומתי, אבל ככל הנראה, הגובה הממוצע לבלרינה הוא מטר שישים וארבעה או משהו.

אבל לינדזי יותר ממוכשרת. היא לומדת בבית הספר לאומנויות באוניברסיטת קונטיקט, אחת המכללות לאומנויות הבמה הטובות ביותר במדינה. כמו ג'וליארד, המכללה מציעה תוכנית ריקוד מבוקשת ביותר ומקבלת מספר קטן מאוד של סטודנטים. לקחתי את לינדזי לארוחת סטייקים כשהיא קיבלה את מכתב הקבלה שלה.

אני ממשיך לגלול, עד שאני מגיע לתמונה שמטרידה אותי. זו תמונה שלה עם בחור. הידיים שלהם זה על גופו של זה. אני לא

יכול לראות את הפנים שלו, אבל היד שלי ממש מתחננת להוריד לו אגרוף.

אני נרגע כשאני קורא את הכותרת.

יום 1 של חזרות ל-#NUABC

היא תייגה את סרגיי, החבר הכי טוב שלה, שהשתתף איתה בתחרות גם בשנה שעברה. ובמקרה הוא גיי, אז לא מהווה איום.

אשמה מכווצת לי את הבטן. היא תמיד רצתה שאהיה בן הזוג שלה, וחשבה שיהיה כיף להשתתף כזוג. מה שלמען האמת, תמיד הפתיע אותי כי ישנם רקדנים הרבה יותר טובים ממני, ולינדזי שאפתנית ביותר. בשבילה, זכייה בתחרות ריקודים סלוניים לחובבים זה כמו לזכות במדליית זהב אולימפית. אני חושד שהיא שמחה בסתר בכל פעם שהייתי נרתע ואומר ממש לא.

עכשיו אני תוהה אם ההתנגדות שלי הייתה עוד סיבה שבגללה היא זרקה אותי.

כן, גבר, נזרקת כי לא רצית לרקוד את הסלסה המזויינת איתה. מי יודע. אולי זו הסיבה.

היה לי הרבה זמן לחשבון נפש מאז הפרידה, ואני באמת חושד שאולי פשוט הייתי חבר מחורבן. אני מרוכז מדי בהוקי, ואף פעם לא הייתי מוכן להתפשר על כך. לוח המשחקים שלי היה ועדיין לא נתון למשא ומתן. אבל לכל הרוחות, עשיתי מאמץ. הלכתי לכל הופעות הריקוד שלה, וישבתי בשורה הראשונה. הגעתי לכל האירועים המשפחתיים שלה, ולעיתים קרובות בחרתי בהם על פני המשפחה שלי. עשיתי כמיטב יכולתי לשים אותה במקום הראשון.

כנראה שזה לא היה מספיק טוב.

אני משחרר נשיפה, ובוהה בתמונתה. אצבעותיי מחליקות על המסך הקריר של הנייד.

כדאי שאתקשר אליה.

לא, לא כדאי.

לא, כדאי. אנחנו עדיין ידידים. ידידים מתקשרים זה אל זה.

אתה לא צריך להתקשר אליה, ואתם לא ידידים. אתה עדיין מאוהב בה.

ידידים יכולים להיות מאוהבים זה בזה.

הם לא.

הוויכוח הפנימי נמשך זמן מה. עד שהאצבעות שלי מחליטות בשבילי ומחייגות את המספר שלה. צלצול אחד ואני מתחרט על כך, אבל מאוחר מדי. היא תראה את השיחה שלא נענתה. אבל אולי היא לא תענה. אולי –

"הי, היא עונה, ונשמעת מופתעת. "מה קורה?"

"הי." מיתרי הקול שלי נשמעים כאילו היו קבורים בתוך שני שקי חצץ. אני מכחכח בגרוני. "בדיוק דפדפתי באינסטה וראיתי את הפוסט שלך עם סרגיי. קלטתי שלא דיברנו תקופה, אז רציתי לבדוק מה העניינים ולהגיד שלום."

"אה. כן, לא, אתה צודק. באמת עברה תקופה." היא לא נשמעת מבואסת שהתקשרתי. "למען האמת, אתמול בערב נתקלתי באימא שלך בבית הפנקייק."

"את בבית?" הלב שלי מאיץ, ואז מחסיר פעימה, כי לינדזי ראתה את אימא שלי ואפילו לא שלחה לי הודעה? אני מניח שזה רק מראה איפה הראש שלה. "אני אהיה שם מחר ואישאר עד יום שישי. עד מתי את נשארת?"

"אני עוזבת היום אחר הצהריים. נוסעת צפונה לבקתה המשפחתית של מוניק לשבוע."

"נחמד." ביולי שעבר, נסעתי איתה לבקתה של החברה הכי טובה שלה על שפת האגם.

אל תעלה את זה –

"היה לנו ממש כיף שם בשנה שעברה."

אידיוט מזדיין.

"באמת היה כיף, נכון?"

אני מגחך. "זוכרת את השחייה הלילית?"

"אה, אתה מתכוון כשצב המים כמעט נשך לך את הזין?"

"הוא לא כמעט נשך לי את הזין. הוא רק התחכך לי בירך."

"זה ממש קרוב לזין שלך, לינדי."

אני מרגיש שליבי מתכווץ לשמע הכינוי הזה. וזה מזכיר לי את כל הפעמים בהן צחקנו על מה יקרה אם נתחתן. היא תהיה לינרזי לינדלי. היא הכריזה בהחלטיות שזה שם מסובך מדי לבטא ונשבעה שלעולם לא תיקח את שמי. בסופו של דבר התפשרנו והחלטנו שהיא תוסיף אותו לשלה עם מקף באמצע.

לא שזה משנה יותר.

"את צודקת, זה באמת היה קרוב מדי," אני מסכים ומגחך. "וואו,

זה היה טיול מהנה."

"נכון."

שתיקה קצרה משתררת.

אל תגיד לה שאתה מתגעגע אליה.

"אני מתגעגע אלייך."

שתיקה.

"כידירה," אני מוסיף, ונלחם בחיורך. "אני מתגעגע לחברות שלנו."

"כן, אני יכולה לשמוע אותך מחייך ברגע זה."

היא מכירה אותי יותר מדי טוב. "אני לא."

עוד שתיקה.

"גם אני מתגעגע לחברות שלנו," היא מודה. "אבל אני עדיין

חושבת שמרחק זה הרבר הנכון."

היא לא טועה. אני לא יכול לדמיין את הייסורים שארגיש אם

אדבר איתה בקביעות כשאנחנו לא ביחד.

אני רוצה לשאול אותה אם היא יוצאת עם מישהו, אבל יודע שלא

כדאי. למזלי, הפעם הפה שלי מצליח להתנגד לדחף.

"מה איתך?" לינרזי שואלת. "הכול טוב?"

"כן. ההוקי מעולה. הדירה החדשה מטורפת. אה – החבר הכי טוב

שלי התחתן."

"מה?! מי? בקט?"

"ברצינות? זה הניחוש שלך?" אני צוחק. "נסי שוב."

היא משתנקת. "לא. ריידר?"

"כן."

"מתי זה קרה?" היא דורשת לדעת.

"לפני שלושה חודשים."

"ולא סיפרת לי?"

"מרחק, זוכרת?"

היא נאנחת בכעס. "בסדר גמור. זה פייר. אבל נראה לי שכשמדובר

בחברים מתחתנים, יש לך מחויבות להתקשר. סגור?"

"סגור. אתקשר אלייך כשבקט יתחתן."

"תודה." הפעם, אני יכול לשמוע אותה מחייכת, ומרגיש דקירה

בלב. "נהניתם מהעונה הראשונה שלכם כבראייר?"

"בהחלט. ההתחלה הייתה קצת קשה, אבל ניצחנו ב'ארבע

הקפואות', אז אני לא יכול להתלונן."

"איך בקמפוס?"

"מעולה. למה? רוצה לעבור?" אני מתברח.

היא מהססת. "האמת..."

הרופק שלי מתחיל להאיץ שוב. "את צוחקת עליי? את באמת

חושבת לעבור?"

"אני חושבת על זה. אולי ארצה ללמוד תואר נוסף, והמכללה

לא מציעה יותר מדי אפשרויות אקדמיות. שמעתי שבבראייר יש

תוכנית פסיכולוגיה מעולה. וכבר דיברתי עם היועצת שלי – היא

אמרה שיהיה קל לעבור. יש לי את כל נקודות הזכות שאני צריכה ולא

אצטרך להיבחן שוב. אבל... לא יודעת. זה די רחוק, ו..."

ואתה שם זה ההמשך של המשפט הזה.

"נו באמת, לינו. בראייר מספיק גדולה לשנינו. יעברו כנראה שנים

בלי שניתקל זה בזה."

"לא, זה לא זה."

אני נוחר בכוז.

"זה לא רק זה," היא מתקנת. "אבל כן, אולי אבוא ואעשה סיוור

מודרך."

"נחמד. אם תבואי, את מוזמנת לישון פה. יש לי ספה נוחה מאוד."

"אה, אני לא רוצה להפריע."

"זו לא הפרעה. את יודעת שאת תמיד מוזמנת לפה. וגם מוניק

ושאר החברה. רק מפני שאת ואני לא ביחד, לא אומר שכולנו לא חברים עדיין, נכון?"

קולה מתרכך. "ובכן, תודה לינדי. אני מעריכה את זה." אני מתוח אחרי שאנחנו מסיימים את השיחה. העור שלי מעקצץ, והדופק שלי עדיין משתולל. אני הולך לסלון ויוצא למרפסת, שמשקיפה על המתחם המעוצב. אני לא יכול לראות את הברכה, אבל יש לי נוף של השביל המעוטר בפרחים סביבו ומוביל אליה. אני מרגיש כאילו אני באתר נופש בקריביים. זה פאקינג מדהים. אני נושם את אוויר הקיץ החם. זה בוקר משגע. אולי בכל זאת אשחק גולף בסופו. אבל גם השחייה נשמעת נחמדה. אז למה לא שניהם?

וכמו הגבר הנהנתן שאני, אני מחליף לבגד ים ורוחף רגליים לכפכפי אצבע. עם מגבת ענקית על זרועי, אני לוקח את משקפי השמש והמפתחות שלי מהשירה במבואה.

בחוץ, ניחוח של דשא שרק נגזם מכה בי. אני נושם עמוק. אני צריך אוויר צח כדי לעכל את שיחת הטלפון. אני מגיע לדך בכריכה בדיוק בזמן כדי לראות את דיאנה עפה באוויר.

עפה ממש.

בחור עם שיער בצבע שחור עורב ועור ברונזה מרים אותה מהשוקיים, ומסובב את שניהם בזמן שזרועותיה של דיאנה מתוחות גבוה מעליה בצורת V. זה כמו מין צורה מוזרה של ריקוד מים.

כשריאנה מבחינה בי, היא עושה פרוץ, קופצת מזרועותיו של הבחור, נוחתת במים ומתיזה על כל הסביבה. "לא", היא נוהמת כשהיא יוצאת מהברכה. הקוקו הרטוב שלה תלוי על כתפה. היא לובשת ביקיני אדום, החזייה דומה לחזיית ספורט והתחתונים הם מכנסיים קטנטנים קצרים.

אלוהים. הגוף שלה לא מהעולם הזה. חטוב כולו, בלי טיפת שומן עליו. ספורטאיות זה ממש מדליק.

"ימי שלישי הם ימי הברכה שלי," דיאנה מכריזה.

"זה לא חוק," אני עונה בעליונות.

"עכשיו זה כן."

"את לא יכולה להמציא חוקי דיקסון חדשים בכל פעם שאת רוצה." אני מבחין לפתע בחצובה עם הנייד שעומדים מול הבריקה. "מה לעזאזל קורה פה?"

וכאילו שהיא נזכרת במצלמה, היא צועדת אליה בעצבים כדי לכבות אותה, ומטפטפת מים על כל הבטון.

"אנחנו עושים חזרות," היא אומרת בהתנשאות, "ואין כניסה לשיינים. במיוחד בימי שלישי, שהם ימי הבריקה שלי."

אני מסתובב לעבר הבחור במים, שצופה בנו בחיוך משועשע ומנופף לעברו. "אני שייך."

"קנג'י," הוא קורא חזרה.

"אל תתחבר עם השותף שלי," דיאנה מצווה.

אני מחייך, ומפיל את המגבת והמפתחות שלי על כיסא נוח סמוך. הכול במתחם הבניינים הזה מדהים, אבל הבריקה מתעלה על הכול. שורות של כיסאות נוח, אזור ישיבה עם שולחנות וכיסאות, טאבון פיצה. והשמשיות המפוספסות באדום־לבן משגעויות.

אני מרכיב את משקפי השמש. "אז למה אנחנו עושים חזרות?"
"זה לא עניינך."

ושוב, אני פונה לקנג'י כי הוא נראה שקול יותר. "אן־יו־איי־בי־סי," הוא עונה.

"מה זה לעזאזל ניו אבסי?"

דיאנה מתנשפת בעצבים. "זה אליפות הריקודים הסלונים הלאומית לחובבנים!"

"את אומרת את זה כאילו שאני אמור לדעת מה זה – אני נעצר. רגע, למעשה אני כן יודע מה זה."
"בולשיט."

"ברצינות. האקסית שלי מתחרה."

היא מסתכלת עליי במבט מלא חשד. "מי זו האקסית שלך?"
"לינדזי ויטקומב."

"אה, אני זוכר אותה," קנג'י אומר לדיאנה כשהוא שוחה על הגב

בעצלתיים. "היא והשותף שלה הגיעו למקום השלישי ב'אמריקן נייך' בשנה שעברה."

דיאנה נועצת בי מבט זועם כאילו שאני אחראי אישית למיומנויות הריקוד של לינדזי. "באת כל הדרך למטה כדי להשוויץ בכך שהחברה שלך לשעבר היא עילוי בתחום הריקודים הסלונים?"

"לא." אני מגלגל עיניים. "ירדתי למטה לשחות. אז תרגיעי ותחזרי לריקודי המים שלך. לא אפריע לך אם לא תפריעי לי."

"אבל אנחנו מצלמים," היא מתלוננת.

"מעולה. אז הצופים שלך יכולים ליהנות ממראה הגבר היפהפה והאלוהי שבבריכה."

היא בוהה בי. "אה, התכוונת לעצמך."
אני מגחך. הוויכוח עם דיאנה הצליח להפיג את המתח שהרגשתי מהשיחה שלי עם לינדזי. הייתי במצב רוח ירוד קודם, אבל החזה שלי מרגיש קל יותר.

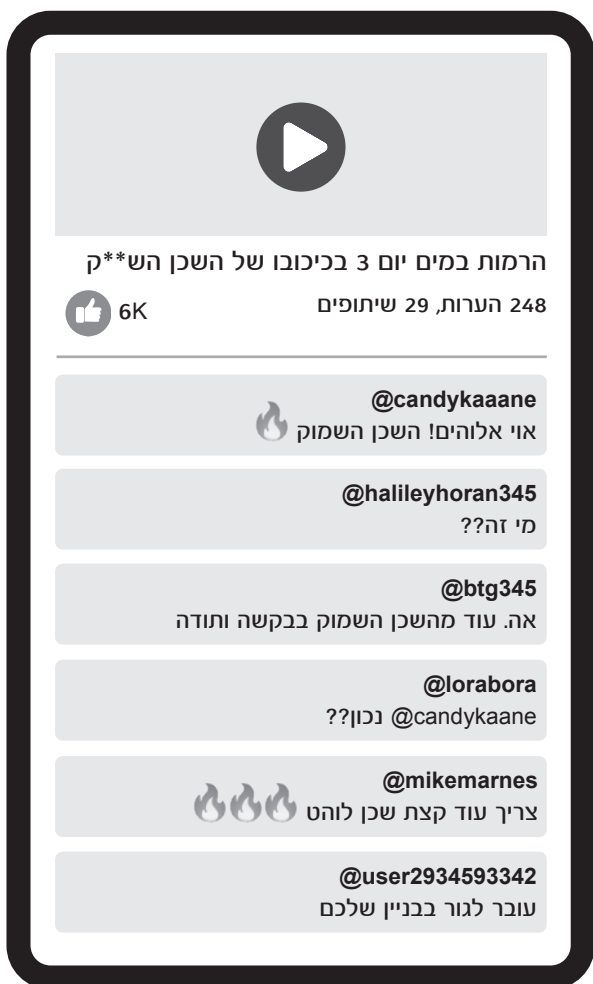
אני חולף על פני הבלונדינית העצבנית ויורד במדרגות לצד הרדוד בבריכה. עם השמש של שעות הבוקר המאוחרות שמכה עלינו מלמעלה, המים מרגישים כמו גן עדן על העור שלי.

"אתה גם לומד בבראיר?" אני שואל את קנדי כשאני שוחה לידו. הוא פותח את הפה, אבל דיאנה משתיקה אותו עם היד שלה. "אתה לא חייב לענות על זה, קנדי."

אני מגחך ומחכה שידבר בעצמו, אבל הוא רק מושך בכתפיו במבט מתנצל. נמושה.

אני מחייך ושוחה במים הקרירים כדי להתחיל את הבריכה הראשונה. העובדה שדיקסון לא רוצה אותי, מספקת לי הנאה עמוקה. אני במצב רוח מעולה עכשיו.

* אמריקן נייך – זהו טורניר הוקי של תשע הארצות היושבות בצפון ארצות הברית

לרכישת הספר המלא לחצי כאן